

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΚΔ

ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19

1 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1947

ΑΡΙΘ. 13-14

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΟ ΕΥΣΕΒΕΣ ΠΛΗΡΩΜΑ ΤΗΣ ΑΓΙΩΤΑΤΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ*

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζει σήμερον εὐλαβῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ διὰ τὰ ἐνωτισθῆ τὴν φωτὴν τοῦ διπλοῦ σαλπίσματος τῆς Ἀπολυτρώσεως.

Τὸ πρῶτον σάλπισμα εἶναι τοῦ Ἀρχαγγέλου, ὁ ὁποῖος ἔφερεν ὡς χαιρετισμὸν πρὸς τὴν ἄσπιλον Παρθένον τῆς Ναζαρετ τὸ μήνυμα τῆς θείας εὐδοκίας μετὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς ὡς κιβωτοῦ τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τοῦ κῆματος τῆς ἁμαρτίας. Τὸ ἄγνον κρῖνον ὑπῆρξε τὸ σύμβολον τῆς θείας εὐδοκίας καὶ ὁ θεῖος χαιρετισμὸς τὸ σάλπισμα τῆς ἀπολυτρώσεως.

Τὸ δευτέρον μήνυμα εἶναι τοῦ ἐμπνευσμένου λειτουργοῦ τοῦ Ὑψίστου, τοῦ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ, ὁ ὁποῖος, κρατῶν ἀντὶ κρῖνον τὸ τίμιον Λάβαρον, ἐξαπέλυσε καθ' ἅπαν τὸ Ἑλληνικὸν τὸ ἐλπιδοφόρον σύνθημα τῆς σταθερᾶς ἀποφάσεως διὰ τὴν ἀποτίναξιν τοῦ ζυγοῦ τῆς δουλείας καὶ τὴν ἀνάκτησιν τῆς ἐλευθερίας μετὰ τίμημα τὸν θάνατον.

Ἐν μέσῳ τῆς ἀβύσσου, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐπλανᾶτο ὁ ἄνθρωπος, ὁ ἀπόλεσας τὴν καθοδήγησιν τοῦ Θεοῦ, ὑποφώσκει διὰ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τὸ πρῶτον φῶς τῆς σωτηρίας. Ἐν μέσῳ τοῦ σκότους, εἰς τὸ ὁποῖον βυθίζει τὸν ἄνθρωπον ἡ ἁμαρτία, γλυκοχαράζει ἡ θεία συγγνώμη. Τὸ βαρὺ φορτίον τῆς ἁμαρτίας, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐμαραίνεται ἡ ψυχὴ, ἔρχεται τώρα ἡ δύναμις τῆς ἀπερωρίστου ἀγάπης νὰ ἄσῃ καὶ ἐπωμισθῆ αὐτό. Ὁ εἰς θάνατον, ὁ ἐξ ἀγάπης, ἔρχεται νὰ ἐξαγοράσῃ ὅλους τοὺς θανάτους τοὺς ἐξ ἁμαρτίας. Ἡ Ἀειπάρθενος, ἡ δεχομένη τὸ κρῖνον, γερυρώνει τὴν ἄβυσσον τῆς ἀπωλείας καὶ τὸ σκότος τῆς ἁμαρτίας

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος πρὸς τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα τῆς Ἀγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν (ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ τῆς Ἑθνικῆς Παλιγγενεσίας). — Ἡ Ἀντιπροσωπεία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν πρὸς τὴν Α.Μ. τὸν Ἀρχιεπίσκοπον. — Ὁ περὶ Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νόμος. — *Δεωνίδου Ἰω. Φιλιππίδου* Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Ἐπικαιροὶ ὑπομνήσεις καὶ διδάγματα ἀπὸ τοῦ Ἑθνικοῦ Ὕμνου. — *Ἀρχιμανδρίτου Ζαχαρίου Διανᾶ*, Τίς ἡ ἀλείψασα τὸν Κύριον μύρω ἁμαρτωλὸς γυνή; — *Παρατηρήσεων Στήλη*: Ἡ νηστεία. — Ἡ Μεγάλη Ἑβδομάς. — *Χρονιά*.

μετὰ τὴν φωτεινὴν λεωφόρον τῆς προσδοκίας καὶ τῆς ἐλπίδος.

Ποτὲ ὅμως δὲν ὑπῆρξε χρεῖα μεγαλειτέρα τῆς ἐλπίδος αὐτῆς ἀπὸ τώρα, ὅποτε ἄτομα καὶ λαοὶ ἐσάλευσθησαν ὅσον ποτὲ βαθύτερον. Ἰδέαι καὶ μόνιμοι κανόνες ζωῆς δὲν εἶναι σχεδὸν ὄρατοὶ μέσα εἰς τὸν κοινοτὸν, τὸν ὁποῖον ἀνασηκώνουν τὰ παράφορα ποδοπατήματα καὶ οἱ ἄνεμοι εἰς τοὺς δρόμους τοῦ κόσμου. Ποτὲ ἡ λησμοσύνη τοῦ πλέον προσφάτου παρελθόντος, συνδεδεμένη μετὰ τὴν ἄγνοιαν τοῦ πλέον προσεχόντος μέλλοντος, δὲν κατέστησαν τὸν βίον τόσον ἀβέβαιον. Ἡ δικαιοσύνη τῆς ἰσραηλικῆς τῶν ἀληθινῶν ἀξιών κατελύθη ἀπὸ τὴν ἀνεύθυνον προέτιαν, τὴν ἐωσφορικὴν ὑπεροψίαν ἐνὸς ἀναρχομένου συρφετοῦ πνευμάτων. Ποτὲ δὲν ὑπῆρξε χρεῖα μεγαλειτέρα τοῦ θείου πολιτικοῦ ἀτέρους, ὁ ὁποῖος ἐπανεφέρει εὐστάθειαν καὶ ἀσφάλειαν εἰς τὴν πορείαν τῶν ψυχῶν καὶ τᾶξιν εἰς τὰς κοινωνίας τῶν ἀνθρώπων. Αἱ αἰώνια ἀλήθειαι, τὰς ὁποίας μετὰ τὴν εὐκολίαν ἀφνοῦνται οἱ ὕλισται τοῦ συρμοῦ, θὰ ἀναφανοῦν καὶ πάλιν ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ πολιτικοῦ τούτου ἀτέρους τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς προσδοκίας. Ὅταν στερεωθῆ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου ἡ ἠθικὴ εὐταξία, ἡ ἰσσοροπία τῆς ζωῆς, ἡ πειθαρχία τῶν παθῶν, ὅλα ἐπανενοῦσκουν καὶ φέρουν μετ' ἑαυτῶν τὴν εἰρήνην καὶ τὴν εὐδοκίαν.

Ἐὰν τὸ Γένος μας, ποτισμένον ἀπὸ τὰ βαθύτερα νάματα τῆς Ἑλληνικῆς σοφίας καὶ τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ἐστάθῃ ἀκαμπτον πρὸ τῆς ὕλικῆς βίας καὶ τῆς δυστυχίας, τοῦτο κατῴρθωσε διότι οὐδέποτε τὸ ἀπέλειπεν ἡ πίστις εἰς τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τὴν δύναμιν τῆς ἀρετῆς. Οὐδέποτε τὸ κρῖνον τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἔπαυσε νὰ ἀνθῆ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Γένους.

Ἀλλὰ τώρα πρὸ πάντων, ὅποτε ἐδοκίμασε πόσον αἱ ἐπαγγελίαι τῶν ἀνθρώπων ἀπέχουν ἀπὸ τὴν αἰωνιότητα τῆς θείας ἐπαγγελίας καὶ πόσον ἡ ἀνθρωπίνη δικαιοσύνη ἀφίσταται ἀπὸ τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, τώρα πρέπει νὰ σταθῆ ἀκατάβλητον εἰς τὴν πί-

* Ἀνεγνώσθη ἐν τοῖς ναοῖς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἀπ' ἄμβωνος κατὰ τὴν θεῖαν λειτουργίαν τῆς 25 Μαρτίου, ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου καὶ τῆς Ἑθνικῆς Παλιγγενεσίας.

στιν του, ἀκλόνητον, ὅτι ὑπερασπίζεται αὐτὸ τὸ ὄρθον καὶ τὸ ἀληθές καὶ τὸ δίκαιον.

Οἱ Ἕλληνες, ὅσοι πιστοὶ εἰς τὴν μεγάλην ἱστορίαν των, δὲν πρέπει νὰ μαρανθοῦν, διότι ἀντὶ τοῦ στεφάνου τῆς νίκης ἐποτίσθησαν ὄξος καὶ χολὴν καὶ ἀντὶ, περιβαλλόμενοι ἀπὸ ἰσαδέλφους συναθλήσαντας εἰς τὸν κοινὸν ἀγῶνα, νὰ χωρήσουν πρὸς τὴν εἰρήνην, εὐρέθησαν κυκλωμένοι ἀπὸ ἠττημένους μεταμφιεσθέντας εἰς συμμάχους τὴν τελευταίαν ὥραν καὶ ἀπὸ βουλμιῶντας ἀντιζήλους, οἱ ὅποιοι, ἀντὶ νὰ ἐντραπῶσι τὴν ὑπερήφανον πενίαν τῆς Ἑλλάδος, ἐπείχθησαν νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ τὸ αἷμα τῆς ἡρωϊκῆς τῆς θυσίας.

Δυστυχῶς, ἡ σπάθη ἐβάρυνεν εἰς τὸν ζυγὸν τῆς ἱστορίας. Καὶ εἰς ἓνα ἀναρχούμενον ἠθικῶς καὶ πνευτικῶς κόσμον ἠπειλήθη ἡ ἐπικράτης τοῦ ἕλικου συμφέροντος καὶ τοῦ ταπεινοῦ ὑπολογισμοῦ. Καὶ εἰς ἐπίμετρον μακαρίζονται οἱ μὴ θυσιασθέντες, ἀλλὰ ἐξοικονομήσαντες τὰς δυνάμεις των διὰ τὴν ὥραν τῆς λαυραγωγίας. Διὰ τοὺς πιστεύοντας ὅμως Ἕλληνας ὅλα παρέχονται ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀληθῆ ὑπεροχὴν, τὴν ὁποίαν γεννοῦν ὁ πραγματικὸς πολιτισμὸς, τὸ ἀδάμαστον φρόνημα καὶ ἡ ἀκατάβλητος πνοὴ τῆς χριστιανωσύνης.

Ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὁποῖον καθυποβάλλει τὸν Ἕλληνα εἰς τὴν σκληροτέραν δοκιμασίαν, εἶναι τὰ συντελούμενα σήμερον ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας. Οὔτε τὸ ἀνεπίφθορον, οὔτε τὸ ἀνέριστον ἀξιοὶ τις ἀπὸ λαὸν ἀναλωθέντα εἰς τὸν τραχὺν ἀγῶνα τεσσάρων ἐτῶν. Ἀλλὰ ἀξιοὶ τις τὴν ἀντιστασιν εἰς τὴν διαβρωτικὴν δύναμιν τῶν ὑποδαυλιζόμενων παθῶν. Ἀξιοὶ τὴν ἀπόκρουσιν ἰδεολογιῶν συγκρουομένων πρὸς τὰς ρίζας τῶν ἱερωτέρων του παραδόσεων. Ἀξιοὶ μίαν τοιαύτην ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθοῦς ἐλευθερίας, ὥστε αἱ βαρβαρικαὶ παραφθοραὶ αὐτῆς νὰ μὴ ταράσσουν αὐτόν. Ἀξιοὶ μίαν τοιαύτην εὐαισθησίαν τοῦ ἀνθρωπισμοῦ του, ὥστε νὰ ἔμεναν ἔσαι ἔξω τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς τὰ εἰδεχθῆ ἔγκληματα, τὰ ὁποῖα προκαλοῦν τὸν ἀποτροπισμὸν καὶ τὴν φοβικὴν καὶ ἐξεγείρουν τὴν ἑλληνικὴν συνείδησιν. Ἀξιοὶ τις ἀπὸ κάθε Ἕλληνα νὰ μὴ λησμονῆ τὴν ἱστορίαν του καὶ τὴν ἀποστολὴν τοῦ ἔθνους του εἰς τὸ μέλλον. Ἡ ἀποστολὴ αὐτὴ εἶναι βαθέως συνυφασμένη μετὰ τὴν συνέχειαν καὶ τὴν ἀνέλιξιν τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ καὶ οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ προδίδῃ αὐτὴν χάριν μιᾶς οἰασθήποτε ἰδεολογικῆς φενάκης. Καὶ εὐλόγως ἀνακύπτει ἡ ἀξίωσις ἀπὸ τὴν γενναϊότητα τῆς ἑλληνικῆς καρδίας νὰ μὴ πτοηθῆ ἀπὸ τὴν βίαν, ἔστω καὶ ἂν ἐπέροχται ἀπειλητικὴ καὶ πάνοπλος καὶ ἰσταται πρὸ τῶν πυλῶν, ἢ ἀκόμη καὶ ἂν εὐρίσκηται ἐντὸς τῶν πυλῶν ὑπὸ οἰανδήποτε μορφῇ.

Ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν ψυχὴν καὶ ἐν ὀνόματι τῆς ἱστορίας καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ πολιτισμοῦ, ἀξιοὶ τις ἐν ὄψει τῆς ἐθνικῆς συμφορᾶς συσπειρῶσιν ὅλων τῶν πιστῶν, ὅλων ὅσοι στερεῶς ἔχονται τῆς ἑλληνοχριστιανικῆς παραδόσεως, ὅλων ὅσοι δὲν ἐξετράπησαν ἀπὸ τὴν λεωφόρον τῆς ἐθνικῆς μας ἱστορίας, συσπειρῶσιν περὶ τὰ κοινὰ ἰδανικά καὶ περὶ τὴν κοινὴν πίστιν.

Ἡ ἀρετὴ, τὴν ὁποίαν οἱ πρόγονοὶ μας ἐδίδαξαν καὶ τὴν ὁποίαν ἠσκήσαμεν διὰ μέσου τῆς ἱστορίας, εἶναι ἀπὸ μόχθον καὶ ἰδρώτα καὶ ἀγῶνας καὶ θυσίας καὶ ἀπὸ ἀτεγκτον πειθαρχίαν. Ἐπιτάσσει τὴν διεκδίκησιν τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἐλευθερίας ὅμως ἐκείνης, ἡ ὁποία ἐξυψώνει, ἐξευγενίζει, ἐλευθερώνει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὰ πάθη διὰ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, διότι, ὅπως λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, «οὐδὲ τὸ πνεῦμα Κυρίου, ἐκεῖ ἐλευθερία».

Ἀκριβῶς διότι τὸσον μέγας εἶναι ὁ κίνδυνος σήμερον, πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἀκόμη μεγαλειτέρα ἡ πίστις. Καὶ τῆς πίστεως ταύτης τὴν ἀναζωπύρωσιν ἐπικαλούμεθα σήμερον κατὰ τὴν ἱεράν ἡμέραν τῆς προσδοκίας καὶ τῆς ἐλπίδος, κατὰ τὴν μεγάλην ἡμέραν τῆς ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας. Ὁ Πανάγαθος Θεὸς ἀκριβῶς καὶ εἰς αὐτὴν τὴν σκοτεινότεραν καμπὴν ἠδῶκεσεν, ἵνα χάριση εἰς τὴν Πατρίδα μας συμπαραστάτας τοὺς εἰς τὸν κοινὸν ἀγῶνα καλοὺς καὶ Μεγάλους Συμμάχους μας. Μετὰ τὴν δικαίαν συνδρομὴν καὶ βοήθειαν αὐτῶν θὰ γνωρίσωμεν καὶ πάλιν μετ' ὀλίγον τὴν εἰρηρικὴν περιόδον καὶ θὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀνόδου πρὸς τὰ ἱστορικὰ πεπρωμένα. Ἀλλὰ βεβαίως τὰ ἔξω ἡμῶν δὲν εἶναι τὰ πρῶτα, ὁσονδήποτε ἀπαραίτητα καὶ ἂν εἶναι. Τὰ ἔσω ἡμῶν θὰ κρίνουν καὶ θὰ ἀποφασίσουν. Ἡ ἀρετὴ μας, ἐκδηλουμένη εἰς ἀτρυτον μόχθον, εἰς πειθαρχίαν, εἰς ἀνθρωπισμὸν, εἰς προσήλωσιν πρὸς τὰς παραδόσεις καὶ ἀμετάθετον πίστιν πρὸς τὸν Θεόν, αὐτὴ θὰ ἀποτελέσῃ τὸν μοχλὸν, ὁ ὁποῖος θὰ ἄρῃ τὸ βάρος τοῦ ἀγῶνος τὸν κύριον. Ἡ ἀνασύνδεσις μας μετὰ τὰς μεγάλας πηγὰς τῆς δυνάμεώς μας ὡς ἀτόμων καὶ ὡς λαοῦ, μετὰ τὰ χριστιανικὰ διδάγματα καὶ τὴν ἐθνικὴν μας ἱστορίαν, ἡ ἠθικὴ στερεώσις τῆς κοινωνίας μας, ὁ σεβασμὸς τοῦ νόμου, αὐτὰ ἀποτελοῦν τὴν κυρίαν ἀφετηρίαν. Ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ θὰ ἐπανεύρη καὶ πάλιν τὸν δρόμον τῆς καὶ, ἔστω ἀργοπορημένη, θὰ φθάσῃ ἀτραπῶς εἰς τὴν νίκην. Καὶ ἡ νίκη αὐτὴ θὰ εἶναι ἐδραία καὶ διαρκής, διότι δὲν θὰ πηγάζῃ ἀπὸ τῆς ὕλης τὴν δύναμιν, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ πνεῦμα τὸ ἡρωϊκὸν τῆς Φυλῆς, ἀπὸ τὴν ἀρετὴν τῆς καὶ πρὸ παντὸς ἀπὸ τὴν ἱεράν τῆς πίστιν.

Ἄς ἀνοιξώμεν λοιπὸν τὴν ψυχὴν μας διάπλατα εἰς τὸ χαρμόσυνον μήνυμα τοῦ Ἀγγέλου, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τοῦ αἵθνος τῆς ἁμαρτίας εἰσήγαγε τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν αἰῶνα τῆς σωτηρίας. Ἄς εἶναι δι' ἡμᾶς, οἱ ὅποιοι συνεταυτίσαμεν τὴν ἐθνικὴν μας ἀνάστασιν μετὰ τὴν μεγάλην ἐορτὴν τῆς χριστιανικῆς ἐλπίδος, ἡ ἡμέρα αὐτὴ ἀπαρχὴ σωτηρίας, ἀπαρχὴ νέων νικῶν εἰρηρικῶν καὶ ἀναιμάκτων. Διότι ὁ λαὸς μας εἶναι φορεὺς μιᾶς μεγάλης κληρονομίας, τὴν ὁποίαν καλεῖται νὰ μεταβιβάσῃ εἰς τοὺς ἐπιγενόμενους. μεστὴν ψυχικῶν θησαυρῶν. Καὶ ἡ πίστις εἰς τὴν κληρονομίαν αὐτὴν, τελειουμένη εἰς τὴν πίστιν πρὸς τὸν Θεόν καὶ πρὸς τὴν μεγάλην χριστιανικὴν διδασκαλίαν, θὰ φωτίσῃ τὸν δρόμον του μετὰ τὸ ἀνέσπερον φῶς τῆς προσδοκίας καὶ τῆς ἐλπίδος. Καὶ ἐφ' ὅσον ἡμεῖς θὰ παραμένωμεν, ὅπως ὀφείλομεν, σταθεροὶ ἐν τῇ Πίστει, ἠνωμένοι καὶ εὐλαβεῖς εἰς τὴν μνήμην τῶν μαρτύρων τοῦ ἔθνους, ἡ προστασία τοῦ Σωτῆρος

ἡμῶν Χριστοῦ θὰ σκέπη τὸ Ἔθνος ἡμῶν καὶ θὰ κατευθύνῃ ἡμᾶς εἰς τὸν δρόμον τοῦ ἐθνικοῦ καθήκοντος.

Ἐπὶ δὲ τούτοις, ἐπικαλούμενοι ἐφ' ὑμᾶς τὴν χάριν καὶ εὐλογίαν παρὰ Θεοῦ τοῦ Δοτῆρος παντὸς ἀγαθοῦ, διατελοῦμεν

Εὐχέτης πάντων ὑμῶν πρὸς Κύριον

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

Η ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ
ΠΡΟΣ ΤΗΝ Α. Μ. ΤΟΝ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΝ

13 II 1947

Μακαριώτατε,

Προιοῦ ἀναχωρήσω διὰ Κωνσταντινούπολιν θὰ ἐπεθύμουν νὰ στείλω εἰς τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα μίαν σύντομον ἐπιστολὴν ἐγνωμοσύνης διὰ τὴν σημασίαν, τὴν ὁποίαν εἶχε δι' ἡμᾶς ἡ ἐπίσκεψίς μας. Ἦτο μείριστη χαρὰ νὰ ἀκούσωμεν ἀπὸ Ὑμᾶς τὸν ἴδιον τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὅπως συμμετάσχη ἀπολύτως, ὡς μέλος, εἰς τὴν πρώτην συνεδρίαν τοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ. Εἴμεθα καίσαυγκεννημένοι ἀπὸ τὴν γενναίω φροσύνην καὶ ἀδελφικὴν ἀγάπην, μετὰ τὴν ὁποίαν μᾶς περιέβαλεν ἡ Ὑμέτερα Μακαριότης, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς τῆς Ὑμετέρας Ἐκκλησίας. Ἐχομεν βαθυτάτην ἐντύπωσιν ἀπὸ τὴν εὐλάβειαν καὶ ζωηρότητα τῆς Ἐκκλησίας Σας καὶ τοῦ λαοῦ, ὅσον θαρραλέως ἐπιζήσαντος τῶν μεγάλων του δεινῶν.

Δι' ὅλα αὐτὰ εἴμεθα βαθυτάτα ἐγγνώμονες καὶ ἐπικαλούμεθα τὴν θεϊαν εὐλογίαν ἐπὶ τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος, τῆς Ἐκκλησίας Σας καὶ τοῦ Ἔθνους, καὶ ἀποβλέπομεν εἰς βαθυτέρους καὶ ἰσχυροτέρους δεσμούς μεταξύ μας εἰς αὐτὴν τὴν ἐπερχομένην περίοδον στενωτέρας συνεργασίας διὰ τὴν ἀπὸ κοινοῦ λατρείαν τοῦ Ὑψίστου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν.

Μετὰ τὰς προσωπικὰς ἐλληκρινεῖς μου εὐχαριστίας διατελώ πιστὸς καὶ εὐπειθὴς θεράπων τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος.

OLIVER TOMKINS

19 II 1947

Μακαριώτατε,

Μετὰ καθυστέρησιν μᾶς ἡμέρας, αὐριον ἀναχωροῦμεν. Δὲν δυνάμεθα ὁμως νὰ ἐγκαταλείψωμεν αὐτὴν τὴν χώραν χωρὶς νὰ ἐκφράσωμεν εἰς τὴν Ὑμέτεραν Μακαριότητα τὴν ἐγκάρδιον ἐγνωμοσύνην μας διὰ τὴν μεγάλην καλωσύνην καὶ τὸ μέγα ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον ἐδείξατε ὅσον διὰ τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς μας, ὅσον καὶ διὰ τὴν ἀτομικὴν ἐδημερίαν τῶς μελῶν αὐτῆς. Ἐχω τὴν τιμὴν, ὡς Πρόεδρος τῆς Ἀποστολῆς αὐτῆς, νὰ εὐχαριστήσω τὴν Ὑμέτεραν Μακαριότητα διὰ τὴν πολλαπλὴν σημασίαν ποῦ ἔχει τὸ γεγονός αὐτὸ δι' ἡμᾶς.

Ἐπίσης χαίρομεν ὅλοι διότι ἡ ἀξιοσέβαστος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν, ὅπως συμμετάσχη εἰς τὸ Παγκόσμιον Ἐκκλησιαστικὸν Συμ-

ΠΕΡΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ *

(Ἀν. Νόμος 976, Ἐφ. Κυβ. 21 Φεβρουαρίου 1946, ἀρ. 58)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β'

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν.

*Ἀρθρον 1.

Ὁ διὰ τοῦ Α. Ν. 41)1936 ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2169)40 Α. Νόμου συσταθεὶς ἐν Ἀθήναις Ἐκκλησιαστικὸς Ὄργανισμός ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἀποστολικὴ Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ ἀποτελῶν ἴδιον Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου, διέπεται ἐφεξῆς ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος.

*Ἀρθρον 2.

Σκοπὸς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἶναι :

1. Ἡ συστηματικὴ μελέτη καὶ ὀργάνωσις τοῦ θείου Κηρύγματος εἰς πάσας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς Κοινωνικῆς ζωῆς διὰ παντὸς δυνατοῦ μέσου καὶ ὀ ἀριώτερος καταρτισμὸς τῶν Ἱεροκηρῦκων καὶ ἡ παρακολούθησις τῆς ἀποδόσεως τοῦ ἔργου αὐτῶν.

2. Ἡ ἀναζωογόνησις τοῦ ἔργου τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως καὶ ὁ καταρτισμὸς εἰδικῶν πνευματικῶν Ἐξομολόγων.

3. Ἡ συστηματικὴ μελέτη καὶ ὀργάνωσις τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων εἰς πάσας τὰς Μητροπόλεις καὶ ὀ ἀρτίος καταρτισμὸς Κατηχητῶν.

4. Ἡ διὰ παντὸς προσφόρου μέσου συντήρησις καὶ ἐνίσχυσις τοῦ Ὁρθοδόξου φρονήματος τοῦ Χριστεπώνυμου πληρώματος καὶ ἡ κατοχύρωσις αὐτοῦ κατὰ τῶν ἑτεροδιδασκαλιῶν καὶ παντὸς προσηλυτισμοῦ.

6. Ἡ προπαρασκευὴ καὶ μελέτη προγράμματος ἐργασίας ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς καὶ ἡ ἐφαρμογὴ αὐτοῦ.

*Ἀρθρον 3.

Ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος οὕσα τὸ ὄργανον τῆς συστηματικῆς ἐργασίας καὶ ἐνοποιήσεως τῶν πρακτικῶν δυνάμεων τῆς Ἐκκλησίας τελεῖ ὑπὸ τὴν ἀμεσον ἐποπτείαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

*Ἀρθρον 4.

1. Ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διοικεῖται ὑπὸ ἐπταμελοῦς Συμβουλίου φέροντος τὸν τίτλον «Κεντρικὸν ἐν Ἀθήναις Συμβούλιον τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», ἀποτελεῖται δὲ α') ἐκ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ὡς Προέδρου, β') ἐκ

*) Ἀποφάσει τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας δημοσιεύεται ὁ περὶ αὐτῆς νόμος, ἵνα λάβωσι γνῶσιν αὐτοῦ, ἐκφέρωσι τὰς ἐπ' αὐτοῦ γνώμας τῶν καὶ ὑποδείξωσι τὰς τυχόν τροποποιητέας διατάξεις οἱ Σεβασμώτατοι Ἱεράρχαι, οἵτινες θέλουσι παρακληθῆναι πρὸς τοῦτο ἐγκυκλίως παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

βούλιον καὶ πλουτίση αὐτὸ διὰ τῆς μακροχρονίου πείρας καὶ ἐλληκρινοῦς εὐλαβείας αὐτῆς.

Ἐπιθυμῶ ἀκόμη νὰ ἐκφράσω ἐκ μέρους τῆς Ἀποστολῆς τὰς καλλιτέρας μας εὐχὰς διὰ τὸ μέλλον τοῦ Ἔθνους καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ τὴν ἐλπίδα μας, ὅπως ὁ Θεὸς εὐλογῇ ὅλῳν περισσότερον τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, τοὺς Ἀρχηγούς, Ἱεράρχας, Ἱερεῖς καὶ ὄλους τοὺς πιστοὺς αὐτῆς.

Διατελώ Ὑμέτερος μετὰ σεβασμοῦ

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΓΝΩΝΕ ΒΡΙΛΙΟΤΗ

δύο Ἀρχιερέων ἐκλεγομένων κατ' ἔτος ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν πρῶτην Συνεδρίαν τοῦ οἰκείου ἔτους καὶ ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς, γ') ἐκ τῶν δύο καθηγητῶν τῆς Πρακτικῆς Θεολογίας ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, δ') ἐκ τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ τῶν Ὁρησκευμάτων τοῦ Ὑπουργείου Ὁρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ ε') ἐκ τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ παρόντος ὀριζομένου Γεν. Δ/ντοῦ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

2. Τὸν Πρόεδρον ἀπόντα ἢ κωλυόμενον ἀναπληροῖ ὁ Ἀντιπρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τοὺς δύο Ἀρχιερεῖς οἱ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὀριζόμενοι κατὰ τὴν πρῶτην συνεδρίαν τοῦ οἰκείου ἔτους ἀναπληρωταὶ αὐτῶν, τοὺς δύο καθηγητὰς τῆς Πρακτικῆς Θεολογίας ἀναπληροῦν δύο καθηγηταὶ τῆς αὐτῆς Σχολῆς ὀριζόμενοι ὑπ' αὐτῆς διὰ μίαν διετίαν, τὸν Γενικὸν Δ/ντὴν Ὁρησκευμάτων ὁ Διευθυντὴς Ὁρησκευμάτων τοῦ Ὑπουργείου Ὁρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ τοῦτον κωλυόμενον εἰς Τμηματάρχης τῆς Γενικῆς Δ/νσεως Ὁρησκευμάτων ὀριζόμενος δι' ἀποφάσεως τοῦ οἰκείου Ὑπουργοῦ, τὸν δὲ Γεν. Δ/ντὴν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ὁ νόμιμος ἀναπληρωτὴς αὐτοῦ.

3. Τῶν Συνεδριάσεων δύνανται νὰ μετέχωσι καλούμενοι καὶ οἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 20 τοῦ παρόντος ὀριζόμενοι Διευθυνταὶ ὡς καὶ ὁ Διευθυντὴς τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 22 τοῦ παρόντος προβλεπομένης Σχολῆς, πάντες ἄνευ ψήφου.

4. Χρὴν γραμματέως ἐκτελεῖ εἰς τῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ὀριζόμενος ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου.

5. Τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον καλεῖται δις τοῦ μηνὸς εἰς τακτικὴν Συνεδρίαν. Δύνανται νὰ κληθῇ καὶ εἰς ἑκτακτικὴν συνεδρίαν, ἐφ' ὅσον κρίνει τοῦτο ἀναγκαῖον ὁ Πρόεδρος ἢ ὁ ἀναπληρωτὴς αὐτοῦ ἢ ἐφ' ὅσον ζητηθῇ τοῦτο ὑπὸ τεσσάρων ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου.

6. Τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον συνεδριάζει καὶ ἀποφασίζει ἐγκύριως ἐπὶ παραουσία τοῦλάχιστον πέντε μελῶν αὐτοῦ, αἱ δὲ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν τῶν παρόντων, ἐν ἰσοψηφίᾳ δὲ νικᾷ ἡ ψῆφος τοῦ Προέδρου.

7. Ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐκπροσωπεῖται δικαστικῶς καὶ ἐξωδικῶς καὶ εἰς πάσας ἐν γένει τὰς σχέσεις αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου ἢ ὑπὸ τῶν ἐν ἄρθρῳ 30 τοῦ παρόντος προβλεπομένων προσώπων κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου ἢ ὑπὸ ἐτέρου μέλους τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου ὀριζομένου ὁμοίως ὑπ' αὐτοῦ.

8. Εἰς τὰ μέλη τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου καὶ τὸν γραμματέα αὐτοῦ παρέχεται ἀποζημίωσις κατὰ συνεδρίαν ἴση πρὸς τὴν καταβαλλομένην εἰς τὰ μέλη καὶ τὸν γραμματέα τῶν Ὑπηρεσιακῶν Συμβουλίων τοῦ Ὑπουργείου Ὁρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας.

Ἄρθρον 5.

1. Τὸ Συμβούλιον διαχειρίζεται τὴν περιουσίαν καὶ τοὺς πόρους τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, εὐθινομένων τῶν μελῶν τοῦ ἀλληλεγγύως καὶ ἀδαιρέτως διὰ πᾶσαν ἐξ ἀμελείας πράξιν, ἐνέργειαν ἢ παράλειψιν, ἐξ ἧς προήλθε βλάβη ἢ ζημία εἰς τὴν περιουσίαν τοῦ Ὄργανισμοῦ. ἀποφασίζει δὲ περὶ τῆς διαθέσεως τῶν ἐν τῷ Προϋπολογισμῷ ἀναγεγραμμένων πιστώσεων.

2. Τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον ἔχει τὴν ἐποπτεῖαν ἐπὶ τῆς ὄλης λειτουργίας τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καταρτίζει τὰ σχέδια τῆς ἐργασίας, μελετᾷ τὰ μέτρα τῆς ἐφαρμογῆς, παρακολουθεῖ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν λαμβανομένων μέτρων καὶ ἀποφάσεων, προτείνει εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον καὶ τὸ Ὑπουργεῖον Ὁρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας τὰ ἀναγκαῖα πρὸς προαγωγήν τοῦ ἔργου μέτρα καὶ τηρεῖ ἐνήμερον τὴν Ἱερὰν Σύνοδον δι' ἐκθέσεων περὶ τῆς πορείας τῆς ὄλης ἐργασίας.

3. Τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον διὰ πράξεώς του δύνανται νὰ ἀναθέτῃ εἰς τὸν Πρόεδρον αὐτοῦ ὅπως εἰς βάρους τῶν ἐν τῷ Προϋπολογισμῷ ἀναγεγραφομένων πιστώσεων ἐντέλληται οὗτος ὠρισμένας ἐκ τῶν παγίων δαπανῶν.

Ἄρθρον 6.

1. Πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἰδρύεται παρ' ἐκάστη Ἱερᾷ Μητροπόλει παράρτημα διοικούμενον ὑπὸ Τοπικοῦ Συμβουλίου ἀποτελουμένου: α) ἐκ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, ὡς Προέδρου, β) τοῦ Ἱεροκήρυκος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, γ) ἐξ ἑνὸς ἀντιπροσώπου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Συμβουλίων ὀριζομένου ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου καὶ δ) ἐκ δύο ἐπιλέκτων μελῶν τῆς κοινωνίας διακρινομένων ἐπὶ εὐσεβείᾳ καὶ ἀρετῇ, προτιμωμένων τῶν αὐτόθι ὑπηρετούντων θεολόγων καθηγητῶν καὶ διοριζομένων ἀνά τριετίαν ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

2. Τὸν Μητροπολίτην ἀπόντα ἢ κωλυόμενον ἀναπληροῖ ὁ κανονικὸς αὐτοῦ ἀναπληρωτὴς καὶ τοῦτον ὁ Ἱεροκήρυξ. Ὅπου ὑπηρετοῦν πλείονες τοῦ ἐνὸς τακτικοῦ Ἱεροκήρυκες, τὸν μετέχοντα τοῦ Συμβουλίου καὶ τὸν ἀναπληροῦντα τὸν ἀιουσιάζοντα ἢ κωλυόμενον ἀναπληρωτὴν τοῦ Ἀρχιερέως ὀρίζει ὁ Μητροπολίτης.

3. Πόροι τῶν Ἐπαρχιακῶν παραρτημάτων τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας εἶναι αἱ ἐκάστοτε ἐπιχορηγήσεις τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ποσὸν ἀναγραφόμενον εἰς τοὺς Προϋπολογισμοὺς τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἱερῶν Μονῶν κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Μητροπολ. Συμβουλίου, τὸ πέντε τοῖς ἑκατὸν (500) ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων τῶν προσκυνημάτων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἀναγραφόμενον ἐκάστοτε ἐν τῷ προϋπολογισμῷ αὐτῶν, ἐπιχορηγήσεις ἢ δωρεαὶ διαφόρων Ὄργανισμῶν ἢ εὐσεβῶν χριστιανῶν, κληρονομία ἢ κληροδοσία, εἰσπράξεις ἐκ περιφορᾶς δικῶν ἅπαξ τοῦ ἔτους εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς τῆς περιφερείας.

4. Τὸ Τοπικὸν Συμβούλιον ἐκλέγει ἐκ τῶν μελῶν τοῦ τῶν Ταμῶν, ὅστις τηρεῖ τὰ κεκανονισμένα βιβλία, ἐνερθεῖ τὰς εἰσπράξεις καὶ πληρωμὰς βάσει διπλοτύπων θεωρουμένων ὑπὸ τοῦ Προέδρου καὶ εἰσγείνεται εἰς τὸ Τοπικὸν Συμβούλιον τὴν λήψιν μέτρων διὰ τὴν βελτίωσιν τῶν εἰκονομικῶν τοῦ παραρτήματος καὶ καταρτίζει τὸν Προϋπολογισμὸν καὶ ἀπολογισμὸν, δν μετὰ τὴν ἔγκρισιν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου ὑποβάλλει ἐντὸς τοῦ μηνὸς Μαΐου ἐκάστοτε ἔτους εἰς τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον.

5. Χρὴν Γραμματέως τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου ἐκτελεῖ ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἢ ἕτερος κληρικὸς ἢ λαϊκὸς ὀριζόμενος ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου.

6. Τὰ Τοπικὰ Συμβούλια τῶν παραρτημάτων καθήκον ἔχουν ὅπως φροντίζουν διὰ τὴν ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς Μητροπόλεως πραγμάτων τῶν σκοπῶν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ὅπως μεριμνοῦν διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν γενικῆς φύσεως ἀποφάσεων τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου, προτείνουν τὴν ἴδρυσιν, ὀργανώσιν καὶ ἐπιβλέπουσιν πάντα τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, μεριμνοῦν διὰ τὴν πύκνωσιν τοῦ κηρύγματος καὶ τῆς ἐξομολογήσεως ἐν τῇ περιοχῇ τῆς Μητροπόλεως, προτείνουν τὸν διορισμὸν Ἱεροκηρύκων καθ' ὑπέρβασιν τοῦ καθωρισμένου ἀριθμοῦ, ἐφ' ὅσον οἱ οικονομικοὶ πόροι τοῦ Τοπικοῦ Ταμείου ἐπιτρέπουσιν τοῦτο, ὑποδεικνύουσιν εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Κεντρικὸν Συμβούλιον πᾶν γενικώτερον μέτρον πρὸς προαγωγήν τῶν σκοπῶν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας καὶ καθίστουσιν αὐτὸ ἐνήμερον τῆς ὄλης κινήσεως δι' ἐκθέσεων ὑποβαλλομένων καθ' ἑξάμηνον.

7. Καθῆκοντα Τοπικοῦ Συμβουλίου ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ἀσκεῖ τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἄρθρον 7.

1. Ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία τελεῖ ὑπὸ τὴν ἄμεσον διεύθυνσιν Διευθυντοῦ φέροντος τὸν τίτλον Γενικὸς

Διευθυντής της 'Αποστολικής Διακονίας της 'Εκκλησίας της 'Ελλάδος.

2. Τὴν θέσιν τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ καταλαμβάνει Μητροπολίτης ἐκ τῶν ἐν ἐνεργείᾳ, παραιτούμενος τῆς Μητροπόλεως τοῦ ἢ καὶ ἐκ τῶν σχολαζόντων.

Εἰς ἀμφοτέρας τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις ὁ τοποθετούμενος εἰς τὴν θέσιν τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ Μητροπολίτης θεωρεῖται κατὰ τὰ λοιπὰ ὡς ἐν ἐνεργείᾳ διατελών.

Ἐν ἐλλείψει τοιούτου Μητροπολίτου, χειροτονεῖται εἰδικῶς διὰ τὴν θέσιν ταύτην Τιτουλάριος Ἐπίσκοπος ἢ διορίζεται Πτυχιούχος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῶν ἡμετέρων Πανεπιστημίων ἢ ἄλλης ὁμοταγοῦς ἀνεγνωρισμένης Ὁρθοδόξου Θεολογικῆς Σχολῆς ἔχων ἀσχοληθῆ ἀποδεικνύμενος περὶ τὰ Ἱεραποστολικά Ζητήματα, προτιμωμένων τῶν κληρικῶν καὶ τῶν ἐχόντων εἰδικὰς σπουδὰς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἢ ὁ χρηματίσας Διευθυντῆς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας μίᾳς τῶν ἐν ἄρθρῳ 11 τοῦ παρόντος προβλεπομένων θέσεων ἐπὶ πενταετίαν τοῦλάχιστον καὶ ἐπιδείξας ἰδιαίτερας ἱκανότητάς.

Ἄρθρον 8.

Τὰ καθήκοντα τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας δύνανται νὰ ἀνατίθωνται προσωρινῶς καὶ διὰ χρονικὸν διάστημα καθοριζόμενον κατόπιν προτάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου καὶ ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἰς καθηγητὴν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν ἐπὶ προσθέτῳ ἐπιμισθίῳ τοῦ ἑνὸς τρίτου τῶν ἀποδοχῶν αὐτοῦ.

Ἄρθρον 9.

1. Ὁ Γεν. Διευθυντῆς διορίζεται διὰ Διατάγματος προκαλουμένου ὑπὲρ τοῦ Ὑπουργοῦ Θρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ γνώμης τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου ὑποβαλλομένης αὐτῇ ἐπὶ βαθμῷ καὶ μισθῷ Διευθυντοῦ Α' τάξεως δυνάμενος νὰ προαχθῆ μέχρι καὶ τοῦ βαθμοῦ Γεν. Διευθυντοῦ.

2. Ἱεράρχης ἐκ τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ἢ σχολαζόντων ἢ εἰδικῶς χειροτονούμενος διορίζεται Γενικὸς Διευθυντῆς λαμβάνει ὡς μισθὸν τὰς ἀποδοχὰς τοῦ ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτου μετὰ τῶν προσαυξήσεων ἠδηγημένων κατὰ τὸ ἡμισυ δι' ἑξοδα παραστάσεως.

Ἄρθρον 10.

1. Ὁ Γενικὸς Διευθυντῆς ἔχει ὑπὸ τὴν ἀμεσον αὐτοῦ ἐπιβλεψὴν τὰς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ παρόντος συνιστάμενας διευθύνσεις, ἐκτελεῖ τὰς ἀποφάσεις τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου, καταρτίζει καὶ μελετᾷ μετὰ τῶν οικειῶν Διευθυντῶν τὸ πρόγραμμα τῆς ἐργασίας, ὅπερ ὑποβάλλει πρὸς ἔγκρισιν εἰς τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον, ἐπιβλέπει τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ, καὶ ἐξασκεῖ τὸν γενικὸν ἔλεγχον ἐπὶ τῆς καθόλου λειτουργίας τοῦ Ὁργανισμοῦ εἰσηγούμενος εἰς τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον πᾶν ληπτέον μέτρον.

2. Τὸν Γενικὸν Διευθυντὴν ἀπόντα ἢ κωλυόμενον ἀναπληροῖ ὁ ἀρχαιότερος τῶν Διευθυντῶν τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ παρόντος.

Ἄρθρον 11.

Ἐν τῇ Κεντρικῇ Ὑπηρεσίᾳ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας συνιστῶνται τέσσαρες Διευθύνσεις ἢτοι α') Διεύθυνσις Θεοῦ Κηρύγματος, β') Διεύθυνσις Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως, γ') Διεύθυνσις Κατηχητικῶν Σχολείων καὶ δ') Διεύθυνσις Θρησκευτικῆς διαφώτισεως τύπου καὶ ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς.

Ἄρθρον 12.

1. Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Θεοῦ Κηρύγματος μελετᾷ καὶ λαμβάνει πάντα τὰ μέτρα πρὸς συστηματικὴν ὀργάνωσιν καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ Θεοῦ Κηρύγματος. Μεριμνᾷ διὰ τὸν καταρτισμὸν τῶν Ἱεροκλήρυκων καὶ τὴν πύκνωσιν τῶν τάξεων αὐτῶν, παρακολουθεῖ τὴν δρᾶσιν αὐτῶν, καθορίζει τὰ θέματα περὶ τὰ ὅποια θὰ περιστρέφεται τὸ κήρυγμα, ἐκδίδει εἰδικὰ βιβλία καὶ περιοδικὰ, χρη-

σιμοποιεῖ τὸν τύπον καὶ τὸ ραδιόφωνον, ὀργανώνει δὲ τὴν σύγκλησιν ἐν Ἀθήναις κατὰ Σεπτέμβριον ἐκάστου ἔτους συνεδρίου τῶν ὑπηρετούντων Ἱεροκλήρυκων πρὸς μελέτην τῶν ζητημάτων τοῦ κλάδου αὐτῶν.

2. Εἰς τοὺς μετέχοντας τῶν ἀνωτέρω συνεδρίων τακτικούς Ἱεροκλήρυκας καταβάλλονται ὑπὸ τοῦ Ο.Δ.Ε.Π. ὁδοιπορικὰ ἑξοδα ὀριζόμενα ἐκάστοτε ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας κατὰ τὰς σχετικὰς ἰσχυοῦσας ἐκάστοτε διατάξεις ἐπὶ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων. Εἰς τὰ συγκαλούμενα συνέδρια δύνανται νὰ λαμβάνουν μέρος καὶ οἱ καθ' ὑπέρβασιν διοριζόμενοι Ἱεροκλήρυκες ὡς καὶ οἱ βοηθοὶ Ἱεροκλήρυκες ἐφ' ὅσον εἶναι πτυχιούχοι θεολογίας. Τὰ ὁδοιπορικὰ ἑξοδα τῶν τελευταίων τούτων καταβάλλονται ὑπὸ τῶν Τοπικῶν Συμβουλίων τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἄρθρον 13.

1. Οἱ Ἱεροκλήρυκες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος ὑπάγονται ὑπὸ τὴν ἀμεσον ἐποπτεῖαν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας. Εἰς τὸ τέλος ἐκάστου ἑξαμήνου ὑποβάλλουν ὄστιν ὡς καὶ οἱ βοηθοὶ Ἱεροκλήρυκες ἀνυπερθέτως ἑκθεσίαν εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον καὶ τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας περὶ τῆς γενομένης ὑπ' αὐτῶν ἐργασίας μετ' ἰδίων παρατηρήσεων.

2. Οἱ Ἱεροκλήρυκες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος διορίζονται διὰ Διευθύνσεως κατόπιν προτάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου στήριζομένης ἐπὶ συμφώνου γνώμης τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας καὶ τοιαύτης τοῦ οικείου Μητροπολίτου, τροποποιουμένου ὡς ἀνωτέρω τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ Νόμου (4596)1930 μόνον ὡς πρὸς τὸν τρόπον τοῦ διορισμοῦ.

Ἄρθρον 14.

1. Παρ' ἐκάστη Μητροπόλει ἰδρύονται ἀνὰ μίαν ἢ πλείονας θέσεις βοηθῶν Ἱεροκλήρυκων, κηρυττόντων εἰς κωμοπόλεις καὶ εἰς χωρία.

2. Εἰς τὴν θέσιν βοηθοῦ Ἱεροκλήρυκος διορίζονται κατόπιν προτάσεως τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου καὶ ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας κληρικοί ἢ λαϊκοὶ πτυχιούχοι τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῶν ἡμετέρων Πανεπιστημίων ἢ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν μὲ τὸν βαθμὸν καὶ μισθὸν οἱ μὲν πτυχιούχοι τοῦ Πανεπιστημίου εἰσηγητοῦ, οἱ δὲ ἀπόφοιτοι τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν γραμματέως β' τάξεως, δυνάμενοι μετὰ τριετὴ ἐυδόκιμον ὑπηρεσίαν νὰ προάγονται εἰς τὸν ἀμέσως ἀνώτερον βαθμὸν καὶ μέχρι τοῦ βαθμοῦ Διευθυντοῦ α' οἱ πτυχιούχοι, καὶ Τμηματάρχου α' τάξεως οἱ λοιποὶ, ἀπολύονται δὲ προτῆσει τοῦ οικείου Μητροπολίτου καὶ ἀποφάσει τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, αὐτεπαγγέλτως δὲ καὶ ἀνεῦ ἄλλης διατυπώσεως μετὰ πάροδον τριετίας ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ τῶν ἐφ' ὅσον κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο δὲν ἐφοίτησαν ἐν τῇ ἐν τῷ ἄρθρῳ 22 προβλεπομένῃ Σχολῇ.

Ἄρθρον 15.

1. Ἡ Διεύθυνσις τῆς Ἱ. Ἐξομολογήσεως μελετᾷ τὴν συστηματικὴν ὀργάνωσιν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς διακονίας τῆς Ἱ. Ἐξομολογήσεως ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος, μεριμνᾷ δὲ δι' ἰδρύσεως εἰδικοῦ Φροντιστηρίου πρὸς καταρτισμὸν πτυχιούχων κληρικῶν θεολόγων ὡς εἰδικῶν ἐξομολόγων, ἱκανῶν νὰ ἀσκοῦν εἴτε περιοδεύοντες εἴτε μόνιμως εἰς διαφόρους πόλεις διαμένοντες τὸ μυστήριον τῆς Ἱ. Ἐξομολογήσεως.

2. Οἱ ὡς ἀνωτέρω εἰδικῶς ἐκπαιδευθέντες Ἐξομολόγοι διορίζονται διὰ Διατάγματος κατόπιν προτάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας καὶ ἀποφάσεως τῆς Ἱ. Συνόδου. Αἱ ἐκάστοτε ἰσχυοῦσας διατάξεις περὶ διαβαθμίσεως, προαγωγῶν, καὶ καταβολῆς ὁδοιπορικῶν εἰς τοὺς τακτικούς Ἱεροκλήρυκας ἔχουσιν ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τῶν Ἐξομολόγων, τῶν ἀποδοχῶν καὶ ὁδοιπορικῶν αὐτῶν καταβαλλομένων ὑπὸ τοῦ Ταμείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

3. Τὸ ἔργον τῆς Ἱ. Ἐξομολογήσεως δύναται ὡσαύτως νὰ ἀνατίθεται καὶ εἰς τοὺς Ἱεροκλήρικας ὡς καὶ εἰς τοὺς ὑπὸ τῶν Μητροπολιτῶν ὑποδεικνυμένους καὶ ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀπ. Διακονίας κρινόμενους ὡς ἱκανοὺς ἐφημερίους, οἵτινες ὅμως ὑποχρεοῦνται νὰ συμμορφῶνται ἐν τῇ ἀσκήσει τοῦ λειτουργήματος τούτου πρὸς τὰς ὑπὸ τῆς Ἀποστ. Διακονίας παρεχόμενας ὑποδείξεις καὶ ὁδηγίας. Εἰς τούτους καταβάλλεται ἐκ τοῦ Ταμείου τῆς Ἀποστ. Διακονίας ἐπιμίσθιον ὀριζόμενον δι' ἀποφάσεως τοῦ Κεντρ. Συμβουλίου. Ἴδιος κανονισμὸς ἐκπονούμενος ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀποστ. Διακονίας καὶ ἐγκρινόμενος ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου θέλει ρυθμίση λεπτομερῶς τὰ τῶν ἐργασιῶν καὶ τὰ τῆς καθόλου δράσεως τῆς διευθύνσεως καὶ τοῦ ἔργου τῆς Ἱ. Ἐξομολογήσεως.

Ἄρθρον 16.

Ἡ Διοικητικὴ Κατηγορία τῶν Σχολείων ἔχει ὑπὸ τὴν ἄμεσον αὐτῆς ἐπίβλεψιν τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα. Φροντίζει διὰ τὴν ἰδρυσιν καὶ συντήρησιν αὐτῶν, μελετᾷ καὶ ρυθμίζει τὸ πρόγραμμα τῆς λειτουργίας αὐτῶν, προβαίνει εἰς τὴν ἐκδοσιν τῶν πρὸς χρῆσιν τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων βιβλίων, λαμβάνει πρόνοιαν περὶ τῆς μορφώσεως τῶν Κατηχητικῶν καὶ παρακολουθεῖ τὴν ἐργασίαν αὐτῶν. Ὀργανώνει δὲ κατὰ Σεπτέμβριον ἐκάστου ἔτους τὴν σύγκλησιν Συνεδρίου τῶν Κατηχητικῶν ἐν Ἀθήναις πρὸς μελέτην καὶ βελτίωσιν τοῦ ὅλου ἔργου τῆς Κατηχήσεως.

Ἄρθρον 17.

Παρ' ἐκάστῳ ἐνοριακῷ Ναῶ δύναται προτάσει τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου καὶ ἀποφάσει τοῦ Κ. Συμβουλίου τῆς Ἀποστ. Διακονίας νὰ ἰδρυθῇ Κατηχητικὸν Σχολεῖον.

Τὰ οὕτω ἰδρυόμενα Κατηχητικὰ Σχολεῖα λειτουργοῦν ὑπὸ τὴν εὐλογίαν καὶ τὴν ἐγκρίσιν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἄρθρον 18.

1. Εἰς ἔν ἢ πλείονα Κατηχητικὰ Σχολεῖα διορίζεται ὡς κατηχητὴς κατόπιν προτάσεως τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου καὶ ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀποστ. Διακονίας πτυχιούχος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῶν ἡμετέρων Πανεπιστημίων ἐπὶ βαθμῷ καὶ μισθῷ Γραμματέως Α' τάξεως ἢ ἀπόφοιτος τῶν Ἐκκλησιῶν. Σχολῶν ἐπὶ βαθμῷ καὶ μισθῷ Ἀκολουθοῦ, ἀπολύεται δὲ κατόπιν προτάσεως τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου καὶ ἀποφάσεως τοῦ Κ. Συμβουλίου.

2. Εἰδικοί κανονισμοὶ καταρτιζόμενοι ὑπὸ τοῦ Κ. Συμβουλίου καὶ ἐγκρινόμενοι ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου θέλουν κανονίσει λεπτομερῶς τὰ τῆς λειτουργίας τῶν Σχολείων τούτων ὡς καὶ τὰ καθήκοντα τῶν Κατηχητῶν.

3. Ἐλλείψει ἰδιαιτέρων Κατηχητῶν δύναται τὰ καθήκοντα τοῦ Κατηχητοῦ νὰ ἀνατίθενται προσωρινῶς ὑπὸ τῶν Τοπικῶν Συμβουλίων τῶν Παραρτημάτων καὶ εἰς Ἱερεῖς ἢ κατηχητὰς Θεολογίας ἐν τῇ Μ. Ἐκπαίδευσί ἢ Δημοδιδασκάλους ἢ ἄλλα πρόσωπα ἀμφοτέρων τῶν φύλων κρινόμενα ἱκανὰ διὰ τὴν διακονίαν αὐτὴν δι' ὀρισμένον χρονικὸν διάστημα καὶ ἐπὶ ἐπιμισθῷ ὀριζομένῳ ὑπὸ τοῦ Κ. Συμβουλίου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἄρθρον 19.

1. Ἡ Διοικητικὴ Ἱεραποστολικὴ φροντίζει ὅπως διὰ παντὸς τρόπου συντήρησιν καὶ ἐνισχύσῃ τὸ Ὁρθόδοξον φρόνημα τοῦ Λαοῦ. Πρὸς τοῦτο δι' ἰδίου Τυπογραφείου, ὅπερ ἐν καιρῷ θέλει ἰδρύσει, ἐκδίδει βιβλία καὶ περιοδικὰ, προκηρύσσει διαγωνισμοὺς πρὸς βράβεισιν τῶν βιβλίων, ὧν ἔχει ἀνάγκην, ὀργανώνει διαλέξεις ἐπιστημονικὰς καὶ λαϊκώτερου περιεχομένου περὶ τῶν καθ' ἑκάστην ἀναφερομένων προβλημάτων, παρακολουθεῖ τὴν ὑπὸ τῶν ἑτεροδόξων τυχόν καταβαλλομένην προσπάθειαν πρὸς προσηλυτισμὸν εἴτε δημοσίᾳ εἴτε ἐν τοῖς Σχολείοις καὶ λαμβάνει τὰ κατάλληλα μέτρα πρὸς ἐξουδετέρωσιν αὐτοῦ ἐπικαλουμένην διὰ τοῦ Κ.

Συμβουλίου τὴν συνδρομὴν τῶν ἀρμοδίων Κρατικῶν Ἀρχῶν. Δύναται δὲ ἐν καιρῷ νὰ προβῇ εἰς τὴν ἰδρυσιν Σχολείων πρὸς μόρφωσιν τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας ἐπὶ καθαρῶς Ὁρθοκευτικῶν Ὁρθοδόξων βάσεων.

2. Ἡ αὐτὴ διευθύνσις θὰ μελετήσῃ τὴν δυνατότητα τῆς ὀργανώσεως καὶ ἀναπτύξεως τῆς ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀναλαμβάνουσα τὸν εἰδικὸν καταρτισμὸν τῶν πρὸς τοῦτο καταλλήλων προσώπων.

Ἄρθρον 20.

1. Εἰς ἐκάστην τῶν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἄρθρα τεσσάρων Διοικήσεων διορίζεται διὰ Διοικητικῶν προκαλουμένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ὁρθοκευτικῶν καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας κατόπιν προτάσεως τοῦ Κ. Συμβουλίου τῆς Ἀποστ. Διακονίας καὶ συμφωνοῦν γνώμης τῆς Ἱ. Συνόδου κληρικὸς ἢ λαϊκὸς Πτυχιούχος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῶν ἡμετέρων Πανεπιστημίων, προτιμωμένων τῶν κληρικῶν τῶν ἐχόντων ἀνάλογα πρὸς τὰ τοῦ Γεν. Διοικητικῶν προσόντα ὡς καὶ διεισεῖς σπουδᾶς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐπὶ βαθμῷ καὶ μισθῷ Τυπματάρχου Α' τάξεως προαγόμενος μέχρι καὶ τοῦ Διοικητικῶν Α' τάξεως.

2. Ἡ διευθύνσις τῶν ὡς ἄνω Διοικήσεων δύναται κατόπιν προτάσεως τοῦ Κ. Συμβουλίου τῆς Ἀποστ. Διακονίας καὶ ἀποφάσεως τῆς Ἱ. Συνόδου νὰ ἀνατίθεται προσωρινῶς καὶ δι' ὀρισμένον χρονικὸν διάστημα, δυνάμενον νὰ παραταθῇ, καὶ εἰς καθηγητὰς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν ἐπὶ ὀρισμένη ἀντιμισθία ἢ εἰς ἄλλους διακεκριμένους Θεολόγους.

Ἄρθρον 21.

Τὸ Κ. Συμβούλιον τῆς Ἀπ. Διακονίας δύναται νὰ ἀναθέτῃ κατὰ διαστήματα εἰς τὸν Γεν. Διοικητικῶν αὐτῆς καὶ εἰς τοὺς κατὰ τὸ ἄρθρον 20 Διοικητικῶν τῶν τεσσάρων Διοικήσεων περιοδείας ἀνά τὴν ἐπικράτειαν πρὸς ἐπιθεώρησιν καὶ παρακολούθησιν τοῦ ἔργου τῶν Ἱεροκλήρικων, Ἐξομολόγων καὶ Κατηχητῶν, ἐπὶ καταβολῇ ἐκάστοτε τῶν ὑπ' αὐτοῦ ὀριζομένων ὀδοιπορικῶν μὴ δυνάμενων νὰ ὑπερβῶν τὰ εἰς τοὺς δημ. ὑπαλλήλους κατὰ τὰς ἐκάστοτε ἰσχυούσας διατάξεις καταβαλλόμενα. Μετὰ τὸ πέρας ἐκάστης περιοδείας ὑποχρεοῦνται οἱ ἀνωτέρω ὅπως ὑποβάλουν εἰς τὸ Κ. Συμβούλιον ἀνυπερθέτως ἔκθεσιν περὶ τῆς δράσεως καὶ ἰκανότητος ἐκάστου Ἱεροκλήρικου, βοηθοῦ Ἱεροκλήρικου, Ἐξομολόγου καὶ Κατηχητοῦ καὶ ὑποδεικνύουν ἅμα τὰ πρὸς προαγωγήν τοῦ ὅλου ἔργου ληπτέα μέτρα.

Ἄρθρον 22.

1. Πρὸς καταρτισμὸν τῶν Ἱεροκλήρικων, Ἐξομολόγων, Κατηχητῶν καὶ Ἱεραποστολῶν ἰδρύεται ἐν Ἀθήναις εἰδικὴ Σχολὴ τῆς Ἀπ. Διακονίας παρὰ τῷ Θεολογικῷ Οἰκονομικῷ τῆς Ἱ. Μονῆς Πετράκη ἢ τῇ Ριζαρείῳ Ἐκκλ. Σχολῇ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ Κ. Συμβουλίου τῆς Ἀπ. Διακονίας καὶ δαπάναις αὐτῆς.

2. Ὁ χρόνος τῆς ἐνάρξεως καὶ τὰ τῆς λειτουργίας τῆς Σχολῆς ταύτης θέλουσι ρυθμισθῆν διὰ Διοικητικῶν ἐκδιδόμενου κατόπιν προτάσεως τοῦ Κ. Συμβουλίου τῆς Ἀπ. Διακονίας καὶ ἀποφάσεως τῆς Ἱ. Συνόδου, ὁ ἐσωτερικὸς δὲ κανονισμὸς αὐτῆς συνταχθήσεται ὑπὸ τοῦ Κ. Συμβουλίου τῆς Ἀπ. Διακονίας.

Ἄρθρον 23.

Πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν σκοπῶν τῆς Ἀπ. Διακονίας ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐν συνεννοήσει μετὰ τοῦ Κ. Συμβουλίου θέλει προβῇ σὺν τῷ χρόνῳ εἰς τὸν καταρτισμὸν ἰδίου σώματος ἐξ ἀγάμων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν Θεολόγων εἰδικευμένων περὶ τὰ Ἱεραποστολικά ἔργα καὶ ἀφιερωμένων ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς Ἀπ. Διακονίας.

Κανονισμοὶ ἐκπονούμενοι ὑπὸ τοῦ Κ. Συμβουλίου καὶ ἐγκρινόμενοι ὑπὸ τῆς Ἱεραρ. Συνόδου θέλουν ρυθμίση τὴν ἐσωτερικὴν τοῦ σώματος τούτου δογάνωσιν καὶ τὰ τῆς διαθέσεως τῶν μελῶν αὐτοῦ ἐν τῷ ἔργῳ τῆς Ἀπ. Διακονίας.

Ἄρθρον 24.

1) Πόροι τῆς Ἀπ. Διακονίας εἶναι

α) Δραχμαὶ 100 ἐξ ἐκάστης ἀδείας γάμου καὶ διαζυγίου εἰσπραττόμενοι δι' εἰδικοῦ ἐνόσημου ἐπικολλωμένου ἐπὶ τῶν ἐν τῷ Ἀρχεῖφ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως σχετικῶν ἐγγράφων.

β) Τὸ προϊόν ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν Ἐκκλ. βιβλίων καὶ ἄλλων ἐκδόσεων.

γ) Τὸ 3 ο)ο τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων τῶν Ἱ. Μονῶν.

δ) Τὸ 5 ο)ο ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων τῶν ὑπὸ εἰδικῶν Νόμων διεπομένων Ἱ. Προσκυνημάτων τῆς Ἐπικρατείας.

ε) Τὸ 3 ο)ο ἐκ τῶν ἀκαθαρίστων ἐσόδων τῶν Ἱ. Ναῶν (εἰς τὰ ἀκαθάριστα ἐσοδα δὲν συνηπολογίζονται τὸ προϊόν ἐκ τῆς ἐκποίησης ἀκινήτων) εἰσπραττόμενα ὑπὸ τοῦ ΤΑΚΕ καθ' ὅν χρόνον καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ χρονικὰ διαστήματα καὶ ὑπὸ τὰς αὐτὰς νομίμους κυρώσεις ὡς καὶ αἱ ὑπὲρ αὐτοῦ εἰσπραττόμεναι κρατήσεις.

στ') Ἐτησίᾳ εἰσφορά τοῦ ΟΔΕΠ καθοριζομένη ἐκαστοτε ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀπ. Διακονίας καὶ ἀποφάσεως τῆς Ἱ. Συνόδου.

ζ) Κράτησις 1 ο)ο ἐπὶ τῆς δαπάνης διὰ πᾶν ἐκτελούμενον ἔργον πάντων τῶν Ἱ. Ναῶν καὶ Ἱ. Μονῶν εἰσπραττομένη δι' ἐπικολλήσεως, ἐπὶ τοῦ σχετικοῦ λογαριασμοῦ, εἰδικοῦ ἐνόσημου.

η) Ἐτησίᾳ ἐπιχορήγησις τοῦ Κράτους ἐκ δραχμῶν δέκα ἐκατομμυρίων, ἀναγραφομένη ἐν τῷ προϋπολογισμῷ τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας.

θ) Πᾶν ἔσοδον ἐξ ἐτησίων εἰσφορῶν, συνδρομῶν, περιφορᾶς δίσκων, ἐράνων, εἰδικῶν ἐορτῶν ὡς καὶ τὰ ἐκ δωρεῶν, κληρονομιῶν καὶ κληροδοτημάτων προερχόμενα ποσά.

ι) Πᾶς ἕτερος πόρος ὃν ἠθελε δημιουργήσει τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον τῆς Ἀπ. Διακονίας, ἐγκρίσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνησκευμάτων καὶ Ἐθν. Παιδείας.

2. Ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος συνιστᾶται μονοπώλιον τῶν λειτουργικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἐν γένει ἐκδόσεων καὶ βιβλίων ὑπὲρ τῆς Ἀπ. Διακονίας. Διὰ Δ)τος ἐκδιδόμενου προτάσει τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐθνησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας Ὑπουργοῦ καὶ μετὰ γνώμην τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου θέλουν καθορισθῆ τὰ τῆς λειτουργίας τοῦ συνιστωμένου μονοπωλίου ὡς καὶ τὰ ἀφορώντα ἐν γένει τὴν μέχρι τοῦδε διεξαγομένην ἐμπορίαν τῶν τοιοῦτων ἐκδόσεων.

Ἄρθρον 25.

1. Αἱ εἰσπράξεις τῆς Ἀπ. Διακονίας κατατίθενται ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ὄργανισμοῦ παρὰ τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἐλλάδος ἢ τῆς Ἐθνικῆς ἢ τῆς Ἀγροτικῆς ἐπιμελείας τοῦ ταμίου.

Ὁμοίως κατατίθεται πρὸς φύλαξιν πᾶσα ἑτέρα ἀξία καὶ τὰ ἔνησημα.

2. Εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ταμίου δὲν δύναται νὰ παραμείνη ποσὸν πέραν τοῦ ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου ἐκαστοτε ὀριζομένου.

3. Διὰ πᾶσαν ἀνάληψιν ἐκ τῆς Τραπεζῆς ἀπαιτεῖται ἀπόφασις τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου.

4. Τὰ εἰδικὰ ἔνησημα ἐκτυποῦνται ὑπὸ τῆς Ἀπ. Διακονίας. Ὁ τύπος καὶ αἱ κλάσεις ὀρίζονται ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου.

5. Διαχειριστὴς τῶν ἐνόσημων, ὡς καὶ τῶν ἐκ τούτων εἰσπραττομένων χρημάτων, εἶναι ὁ ταμίας, ὅστις εὐθύνεται διὰ τὴν διαχείρισιν καὶ φύλαξιν αὐτῶν.

6. Τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον δὲ ἀποφάσεως τοῦ δύναται νὰ ἀναθέτῃ τὴν πώλησιν τῶν ἐνόσημων ἐπὶ πιστώσει εἰς τὰ Τοπικὰ Συμβούλια ἐπὶ προμηθεῖα ὑπ' αὐτοῦ καθοριζομένη.

7. Διὰ τοὺς διαχειριζομένους τὰ ἀνωτέρω ἔνησημα τῆς Ἀπ. Διακονίας ἰσχύουν αἱ διέπουσαι τοὺς διαχειριζομένους τὸν ἔνησημον χάρτην τοῦ Δημοσίου διατάξεις.

Ἄρθρον 26.

Παρὰ τῆς Ἀπ. Διακονίας ἱδρύεται θέσις Προϊσταμένου Οἰκονομικῶν Ὑπηρεσιῶν εἰς ἣν διορίζεται διὰ

Δ)τος προκαλουμένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας κατόπιν προτάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου καὶ συμφώνου γνώμης τῆς Ἱ. Συνόδου πτυχιούχος τῆς Ἀνωτάτης Ἐμπορικῆς Σχολῆς ἢ ἄλλης ἰσοτίμου ἔχων καὶ πενταετὴ τοὔλαχιστον λογιστικὴν ὑπηρεσίαν εἴτε ἐν τῷ Δημοσίῳ εἴτε ἐν Τραπεζῇ εἴτε ἐν Ὄργανισμῷ Δημοσίου Δικαίου εἴτε ἐν Ἰδιωτικῇ Ἐπιχειρήσει ἐπὶ βαθμῶ καὶ μισθῷ Εἰσηγητοῦ δυνάμενος νὰ προαχθῇ μέχρι καὶ τοῦ βαθμοῦ τοῦ Τμηματάρχου α' τάξεως.

Τὴν θέσιν τοῦ Προϊσταμένου Οἰκονομικῶν Ὑπηρεσιῶν δύναται νὰ καταλάβῃ καὶ πτυχιούχος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἐφ' ὅσον κέκτηται καὶ ἐνδεικτικῶν διελθῶν τοὔλαχιστον σπουδῶν ἀνεγνωρισμένης λογιστικῆς Σχολῆς καὶ ἔχει καὶ πενταετὴ λογιστικὴν ὑπηρεσίαν παρὰ τῷ Δημοσίῳ ἢ Τραπεζῇ ἢ Ὄργανισμῷ Δημοσίου Δικαίου ἢ πενταετὴ διεύθυνσιν λογιστηρίου παρ' ἰδιωτικῆς τινὲς ἐπιχειρήσει.

Ὁ Προϊσταμένος Οἰκονομικῶν Ὑπηρεσιῶν διατελῶν ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τοῦ Γεν. Δ)ντοῦ προΐσταται τῶν οἰκονομικῶν ὑπηρεσιῶν, κατευθύνει, ἐποπτεύει καὶ ἐλέγχει αὐτάς. Μεριμνᾷ διὰ τὴν ἔγκρισιν κατάρτισιν καὶ ἔγκρισιν τοῦ προϋπολογισμοῦ καὶ ἀπολογισμοῦ, διὰ τὴν εὐρυθμὸν λειτουργίαν τῶν οἰκονομικῶν ὑπηρεσιῶν, συνυπογράφει πάντα τὰ οἰκονομικῆς φύσεως ἔγγραφα, τὰ γραμματῖα εἰσπράξεων, τὰ ἐντάλματα πληρωμῶν καὶ τὰς ἐπιταγὰς. Εἰσηγείται εἰς τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον τὴν λήψιν τῶν ἐνδεδειγμένων μέτρων διὰ τὴν αὐξησιν τῆς ἀποδοτικότητος τῶν πόρων καὶ ἐπιωφελεστέραν ἐπένδυσιν τῶν περισσευμάτων, ὑποβάλλει μετ' ἐκθέσεως τοὺς προϋπολογισμοὺς καὶ ἀπολογισμοὺς τῶν Τοπικῶν Συμβουλίων εἰς τὸ Κ. Συμβούλιον πρὸς ἔγκρισιν, παρακολουθεῖ δὲ ἐν γένει τὴν πορείαν τῆς οἰκονομικῆς δράσεως, ἐκτελεῖ ἐν συνεννοήσει μετὰ τοῦ Γεν. Δ)ντοῦ τὰς οἰκονομικὰς περιεχομένους ἀποφάσεις τοῦ Κεντρ. Συμβουλίου, ὧν ὑπεύθυνος διὰ πᾶσαν βλάβην ἢ ζημίαν ἣτις ἠθελε ἐπέλθῃ ἐκ πράξεως, ἐνεργείας ἢ παραλείψεως τοῦ εἰς τὰ συμφέροντα τῆς Ἀποστολ. Διακονίας.

Διὰ πᾶσαν δαπάνην ὑπερβαίνουσαν τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν πενήτην χιλιάδων ἀπαιτεῖται ἔγκρισις τοῦ Κεντρ. Συμβουλίου, πᾶν δὲ ἐντάλμα συνυπογράφεται καὶ ὑπὸ τοῦ Προέδρου αὐτοῦ.

Ἄρθρον 27.

Τὸ Συμβούλιον ἐγκρίνει τὸν ὑπὸ τοῦ Προϊσταμένου Οἴκου Ὑπηρεσιῶν καταρτιζόμενον προϋπολογισμὸν ἐσόδων καὶ ἐξόδων τῆς Ἀποστολ. Διακονίας ἐντὸς τοῦ πρώτου τριμήνου τοῦ οἴκου. ἔτους ὅπερ ἀρχεται τὴν 1ην Ἀπριλίου καὶ ἐκτείνεται μέχρι τῆς 31ης Μαρτίου τοῦ ἐπιόντος ἔτους. Ὁ ἀπολογισμὸς τῆς διαχειρίσεως ἐκάστης χρήσεως μετὰ τὴν ἔγκρισιν αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Κεντρ. Συμβουλίου ὑποβάλλεται ἐντὸς τῆς Β' τριμηνίας ἐκάστου ἔτους εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον.

Διὰ τὸν ἔλεγχον τοῦ ἀπολογισμοῦ τῆς Ἀποστολ. Διακονίας συνιστᾶται τριμελὴς ἐξελεγκτικὴ Ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἐξ ἑνὸς Συμβούλου τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, ὀριζομένου ὑπὸ τοῦ Προέδρου αὐτοῦ, ἑνὸς Διευθυντοῦ τοῦ Γενικοῦ Λογιστηρίου ὀριζομένου ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ αὐτοῦ καὶ ἑνὸς ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας ὀριζομένου ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου. Ἡ ἐπὶ τῆς Διαχειρίσεως ἐκθεσις τῆς ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς ὑποβάλλεται εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον καὶ δι' αὐτῆς εἰς τὸν ἐπὶ τῶν Ἐθνησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας Ὑπουργόν, δημοσιεύεται δὲ εἰς τὸ περίοδικόν «Ἐκκλησία».

Ἄρθρον 28.

Τὸ λοιπὸν προσωπικὸν τῶν γραφείων τῆς Ἀποστ. Διακονίας ἀποτελοῦσι:

1) Εἰς λογιστὴς ἐπὶ βαθμῶ καὶ μισθῷ γραμματέως β' τάξεως διοριζόμενος διὰ Διατάγματος προτάσει τοῦ Κ. Συμβουλίου.

2) Εἰς Ταμίαις ἐπὶ βαθμῶ καὶ μισθῶ γραμματέως α' τάξεως διοριζόμενος ὁμοίως.

3) Τέσσαρες γραμματεῖς, εἰς δι' ἐκάστην Δ)νοι, πτυχιούχος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῶν ἡμετέρων Πανεπιστημίων, ἐπὶ βαθμῶ καὶ μισθῶ ἀκολουθούθου διοριζόμενοι ὁμοίως.

4) Δύο γραφεῖς ἀπόφοιτοι Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν ἐπὶ βαθμῶ καὶ μισθῶ γραφέως α' τάξεως, διοριζόμενοι ὁμοίως. Ὁ εἰς τούτων δέον νὰ κέκτηται καὶ λογιστικὰς γνώσεις.

5) Εἰς δακτυλογράφος ἐπὶ βαθμῶ καὶ μισθῶ γραφέως β' ἢ α' τάξεως, καὶ

6) Δύο κλητῆρες β' ἢ α' τάξεως. Πάντες οὗτοι διορίζονται ὡς καὶ οἱ ἀνωτέρω.

Οἱ ὑπάλληλοι τῆς Κ. Ὑπηρεσίας τῆς Ἀποστ. Διακονίας ἦτοι ὁ Γεν. Δ)ντῆς, οἱ Δ)νταί, ὁ οἰκονομικὸς Δ)ντῆς, ὁ Λογιστής, ὁ Ταμίαις, οἱ Γραμματεῖς, οἱ Γραφεῖς, ὁ Δακτυλογράφος καὶ οἱ κλητῆρες ἐξομοιοῦνται πρὸς τοὺς μονίμους πολιτικοὺς Δημοσίους ὑπαλλήλους ὑπαγόμενοι εἰς τὰς ἐκάστοτε διατάξεις τὰς ἰσχυοῦσας διὰ τὸς μονίμους Δημοσίους ὑπαλλήλους τοῦ Ὑπουργείου Θρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας ὡς πρὸς τὸν διορισμὸν, προαγωγὴν, ἀπόλυσιν καὶ ὄριον ἡλικίας κλπ.

Οἱ βοηθοὶ Ἱεροκηρῶν καὶ οἱ Κατηχηταὶ θεωροῦνται ὡς ἔκτακτοι Δ)μοῖοι ὑπάλληλοι ἐπὶ συμβάσει προσλαμβανόμενοι διὰ μίαν τριετίαν δυνάμενοι νὰ ἐπαναπροσληφθοῦν δι' ἴσον ἢ ἕλαττον χρονικὸν διάστημα. Αἱ ἀποδοχαί, τὰ ἐξόδα νοσηλείας κλπ. τῶν ὑπαλλήλων τῆς Κ. Ὑπηρεσίας τῆς Ἀποστ. Διακονίας ὡς καὶ τῶν ἐξομολόγων καὶ Κατηχητῶν καὶ τῶν ἐπὶ ἐπιμισθίῳ προσλαμβανόμενων καταβάλλονται ὑπὸ τοῦ Ταμείου αὐτῆς ἐφαρμοζομένων τῶν ἐκάστοτε ἰσχυοῦσων διατάξεων τῶν διεπουσῶν τοὺς τακτικοὺς πολιτικοὺς ὑπαλλήλους τῆς Κ. Ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Θρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας.

Ἐφ' ὅσον ὁ Γεν. Δ)ντῆς τῆς Ἀποστ. Διακονίας εἶναι Ἀρχιερεὺς ἐκ τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ἢ τῶν σχολαζόντων ἢ καὶ εἰδικῶς διὰ τὴν Γεν. Δ)νοι τῆς Ἀποστ. Διακονίας χειροτονηθεὶς ἢ μισθοδοσία αὐτοῦ βαρύνει τὸν ΟΔΕΠ.

Διὰ τὴν μισθοδοσίαν, σύνταξιν κλπ. τῶν Ἱεροκηρῶν ἰσχύουσι αἱ διατάξεις τοῦ Νόμου 4596/1930 ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἀπὸ 28-10-1935 Α. Ν. «περὶ τροποποιήσεως τοῦ Νόμου 4596 «περὶ Ἱεροκηρῶν».

Ἡ μισθοδοσία τῶν βοηθῶν Ἱεροκηρῶν ὡς καὶ τῶν καθ' ὑπέρβασιν διοριζομένων ὑπὸ τῶν Τοπικῶν Συμβουλίων βαρύνει τὰ Τοπικὰ Ταμεία.

7) Οἱ ἤδη ὑπηρετοῦντες ὡς ὑπάλληλοι παρὰ τῆ Ἀποστ. Διακονία διατηροῦσι τὰς θέσεις τῶν κατατασσόμενοι εἰς ἀνάλογον ὑπηρεσίαν δι' ἀποφάσεως τοῦ Κ. Συμβουλίου ἀναλόγως τῶν προσόντων τῶν.

8) Ὁ χρόνος προϋπηρεσίας τῶν παρὰ τῆ Ἀποστ. Διακονία ὡς μονίμων ἢ ἐκτάκτων παρ' αὐτῇ ὑπηρετούντων ἤδη ὑπαλλήλων ἢ ἢ τυχόν Δημοσιοῦπαλληλικῆ προϋπηρεσία αὐτῶν προσμετρεῖται διὰ τὴν προσάξιν, λόγῳ πολυετοῦς ὑπηρεσίας, τοῦ μισθοῦ τῶν καὶ διὰ τὴν ἀπονομὴν τῆς συντάξεως.

9) Τὴν πειθαρχικὴν ἐξουσίαν ἐφ' ὅλων τῶν ὑπαλλήλων μονίμων, ἐκτάκτων καὶ ἐπὶ συμβάσει ἄσκει τὸ Κ. Συμβούλιον βάσει τῶν ἐκάστοτε ἰσχυοῦσων σχετικῶν διατάξεων ἐπὶ τῶν μονίμων δημοσίων πολιτικῶν ὑπαλλήλων, ἐκτάκτων καὶ ἐπὶ συμβάσει τοῦ Ὑπουργείου Θρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας.

10) Διὰ τὴν συνταξιοδότησιν τῶν τακτικῶν, ἐκτάκτων καὶ ἐπὶ συμβάσει ὑπαλλήλων τῆς Ἀποστ. Διακονίας ἐφαρμόζονται αἱ περὶ Δημοσίων Πολιτικῶν Ὑπαλλήλων ἰσχύουσαι ἐκάστοτε διατάξεις, τῶν συντάξεων καταβαλλομένων παρὰ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὄργανισμοῦ κατὰ τὰ διὰ Δ)τος καθορισθησόμενα.

Ἄρθρον 29.

Εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις ἐκτάκτου ἐργασίας δύνανται τὸ Κ. Συμβούλιον νὰ προσλαμβάνῃ ἐκτάκτους ὑπαλλήλους ἐπὶ ἡμερησίᾳ ἀποζημιώσει ὀριζομένη ἐν

τῇ ἀποφάσει τοῦ Κ. Συμβουλίου περὶ τῆς προσλήψεως αὐτῶν.

Ἄρθρον 30.

Καθῆκοντα Νομικοῦ Συμβούλου δύνανται νὰ ἀνατίθενται δι' ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου εἰς ἓνα τῶν Νομικῶν Συμβούλων τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ὄργανισμῶν ἐπὶ ἀντιμισθίᾳ ὀριζομένη ὑπὸ τοῦ Κ. Συμβουλίου ἢ εἰς Δικηγόρον τῆς περιφέρειας Ἀθηνῶν ἀποφάσει τοῦ Κ. Συμβουλίου ἐπὶ ἀντιμισθίᾳ ἴση πρὸς τὰς ἐκάστοτε ἀποδοχὰς, ἐπιδόματα καὶ ἐν γένει παροχὰς Πρωτοδίκου.

Ἄρθρον 31.

Διὰ Διαταγμάτων ἐκδιδόμενων ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Θρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας μετὰ πρότασιν τοῦ Κ. Συμβουλίου καὶ γνώμην τῆς Ἱερᾶς Συνόδου θέλουν καθορισθῆ εἰδικώτερον πᾶσαι αἱ λεπτομέρειαι τῆς Διοικήσεως, διαχειρίσεως κλπ. τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἄρθρον 32.

Ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία εἶναι ἀπηλλαγμένη πάσης δημοσίας, δημοτικῆς ἢ Κοινοτικῆς, τακτικῆς καὶ ἐκτάκτου φορολογίας καὶ ἀλληλογραφίας ἀτελῶς.

Ἄρθρον 33.

1) Τὰς διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν σκοπῶν τῆς ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἰδρυθείσης Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὑποθέσεων ἀπαιτουμένης δαπάνας καταβάλλει τὸ Ταμεῖον τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ἀναγραφομένης τῆς σχετικῆς πιστώσεως ἐν τῷ προϋπολογισμῷ αὐτῆς κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

2) Ἡ ἀπόφασις λογαριασμοῦ διὰ τὰς δαπάνας τῶν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἀποστολῶν γίνεται κατὰ τὰς ἐκάστοτε ἰσχυοῦσας διατάξεις περὶ ἀποδόσεως λογαριασμοῦ ὁδοιπορικῶν ἐξόδων τῶν διπλωματικῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν.

Ἄρθρον 34.

Πᾶσα διάταξις ἀντικειμένη εἰς τὸν παρόντα Νόμον καταργεῖται.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 14 Φεβρουαρίου 1946.

Ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως

Ὁ Ἀντιβασιλεὺς

Ὁ Ἀθηνῶν ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ ΣΟΦΟΥΛΗΣ

Τὰ Μέλη

Γ. ΚΑΦΑΝΤΑΡΗΣ, ΕΜΜ. ΤΣΟΥΔΕΡΟΣ, ΗΡ. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ, Γ. ΜΑΥΡΟΣ, ΣΤ. ΜΕΡΚΟΥΡΗΣ Γ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ ΝΟΒΑΣ, ΔΑ. ΜΥΛΩΝΑΣ, Γ. ΒΟΡΑΖΑΝΗΣ, Θ. ΧΑΒΙΝΗΣ, Γ. ΜΠΟΥΡΔΑΡΑΣ, Α. ΜΑΧΑΣ, Χ. ΕΥΕΛΠΙΑΝΗΣ, Ε. ΜΑΛΑΜΙΔΑΣ, Γ. ΚΑΡΤΑΛΗΣ, Ι. ΠΕΛΤΕΚΗΣ, Θ. ΜΑΝΕΤΤΑΣ, Κ. ΓΚΟΤΣΗΣ, Π. ΒΥΡΗΠΑΙΟΣ, Δ. ΜΑΡΣΕΛΛΟΣ, Ν. ΚΡΑΣΑΔΑΚΗΣ, Γ. ΠΑΠΑΣ, Κ. ΛΟΣΙΑΔΗΣ, Α. ΖΑΚΚΑΣ, Χ. ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ. Ἐθεωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγίστη τοῦ Κράτους σφραγίς.

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 14 Φεβρουαρίου 1946.

Ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργός

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΜΑΥΡΟΣ

Καὶ σιωπῶντων ἀκούει Θεός. (Χρυσόστομος)

Κρεῖσσον ἠττάσθαι καλῶς ἢ νικᾶν ἐπισηφῶς.

(Γρηγόριος Θεολόγος)

Ἴσασι θαυμάζειν ἀνδρῶν ἀρετὴν καὶ πολέμοι, δταν, τοῦ θυμοῦ λήξαντος, ἢ πράξις ἀφ' ἑαυτῆς δοκιμάζεται. (Γρηγόριος Θεολόγος)

Ἀπράγμων ἡσυχία τῆς ἐν τοῖς πράγμασι περιφαιεῖς τιμιωτέρα.

(Γρηγόριος Θεολόγος)

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΥΜΝΟΥ

Ἐπὶ τῇ ἐθνικῇ ἐορτῇ τῆς 25 Μαρτίου

1. Αναμελετώμενος ὁ ἐθνικὸς ἡμῶν ὕμνος ὑπὸ τὸ πρῶμα τῆς προσφάτου πείρας, ἦν ἀπέκτησεν ἡ σύγχρονος Ἑλληνικὴ γενεὰ ἀπὸ τοῦ ἐπικοῦ τῆς ἀγῶνος ὑπὲρ τῆς ἑλληνικῆς ἀνεξαρτησίας καὶ ἀκεραιότητος ὑπὸ τὴν προώθησιν τῆς πίστεως εἰς τὰ ἐθνικὰ ἰδανικά, παρουσιάζει ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον καὶ προσλαμβάνει νέαν ἀξίαν. Ἰδίᾳ αἱ ὑποθήκαι καὶ τὰ διδάγματα, ἅτινα δύναται σήμερον ν' ἀντλήσῃ ἐξ αὐτοῦ τὸ Ἔθνος, εἶναι τόσον πολύτιμα, ὥστε ἀναδεικνύουσι τὸν ἐθνικὸν ἡμῶν ὕμνον τοῦτον ἀνεκτίμητον εἰς τὸ διηνεκές κειμήλιον καὶ ἀνεξάντλητον πηγὴν ἐθνικῶν διδασμάτων.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ εἰσελθῶμεν εἰς τὰς ἀπὸ τοῦ ἐθνικοῦ μας ὕμνου ὑπομνήσεις καὶ τὰ ἐπικάαιρα διὰ τὴν σύγχρονον γενεάν διδάγματα αὐτοῦ, σημειοῦμεν ἐπ' εὐκαιρίᾳ ὀλίγας λέξεις διὰ τὸν ἐθνικὸν μας ποιητὴν, ἀποδίδοντες οὕτω τὸν ὀφειλόμενον εἰς αὐτὸν φόρον τιμῆς.

2. Ὁ Διονύσιος Σολωμὸς ἐγεννήθη ἐν Ζακύνθῳ τῷ 1798, ἔτει τοῦ θανάτου τοῦ Ρήγα Βελεσιτίνῃ. Ἐν Βενετίᾳ εἶχε προγόνους ἀπὸ τοῦ 715, ὀνομαζομένους Βαρβολάνους. Τὸ ἐπώνυμον δὲ Σολωμὸς ἀναφαίνεται τὸ πρῶτον ἐπισημῶς τῷ 1697 εἰς ἓν Διάταγμα τοῦ Δόγη τῆς Ἑνετίας.

Εἰς ἡλικίαν ἐγγέα ἐτῶν ὁ Διονύσιος ἔμεινε ὄρφανός πατρός, τὴν ἐπιτροπείαν τοῦ δ' ἀνέλαβεν ὁ Μεσσοαῶς. Πρῶτοι διδάσκαλοι τοῦ Σολωμοῦ ἐν Ζακύνθῳ ὑπῆρξαν Κασσιμάτης τις, ὁ ποιητῆς Ἀντώνιος Μαρτελάος καὶ Καραβίας τις, ὅστις περιγράφει τὴν ἐπίδοσιν τοῦ μικροῦ Διονυσίου εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνας ποιητὰς καὶ ἱστορικοὺς καὶ εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφήν, ἐξ ἧς ἀπεστήθιζε τοὺς Ψαλμοὺς τοῦ Δαβειδ, τοὺς Θρήνους τοῦ Ἱερεμίου καὶ τὸν Ἰώβ. Ἀκολουθῶς ἀνέλαβε τὴν παιδείαν αὐτοῦ ὁ Ρώσος, δυτικὸς Ἱερομόναχος, ὅστις, διωχθεὶς ἐκ τῆς πατρίδος τῶν Κρεμῶνος, διὰ τὰ φιλελευθερά φρονήματά του καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν του διὰ τὴν Γαλλικὴν ἐπανάστασιν, κατέφυγεν εἰς τὴν Ζάκυνθον. Τὸ ποιητικὸν τάλαντον τοῦ μικροῦ Διονυσίου εἶχεν ἤδη τότε ἐκδηλωθῆ ἐντόνως. Ὑπὸ τοῦ διδασκάλου τούτου συνοδευόμενος ἐστάλη ὁ μικρὸς Διονύσιος (1808) παρὰ τοῦ ἐπιτρόπου του εἰς Κρεμῶνα, ἵνα τελειοποιήθῃ εἰς τὴν Ἰταλικὴν καὶ λατινικὴν παιδείαν. Ἐκεῖ ἐθαύμασαν αὐτὸν οἱ διδάσκαλοι τοῦ διότι εἶχεν ἀποστηθίσει τὰν Βιργίλιον. Τὸν Νοέμβριον τοῦ 1815 ἐνεγράφη εἰς τὴν Νομικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Παβίας, ἀλλὰ πρὶν ἢ συμπληρῶσῃ ἐκεῖ τρία ἔτη ἐπανήλθεν εἰς Ζάκυνθον (1818), ὅπου παρέμεινε μέχρι τοῦ 1828, ὅτε ἀπῆλθεν εἰς Κέρκυραν. Ἐκεῖ ἔζησεν ἐπὶ 18 ἔτη ἐν μεγάλῃ ποιητικῇ καὶ λογοτεχνικῇ δράσει. Συγκλονισθεὶς ὑπὸ ὀικογενειακῶν περιπετειῶν, διή-

γαγεν ἐν μελαγχολίᾳ μακρὰν πάσης κοσμικῆς κινήσεως, ἕως οὗ ἀπεβίωσε τῷ 1857 ἐξ ἐγκεφαλικοῦ καὶ καρδιακοῦ παθήματος. Ἡ σορὸς τοῦ διεκομίσθη εἰς Ζάκυνθον τῷ 1865.

3. Τὸ πρόγραμμα τοῦ φλόγεροῦ καὶ αισθηματικοῦ Διονυσίου ἐνεπνέετο ἐξ ὀλοκληρωτικῆς ἀγάπης, ἐκ πάθους ἀγάπης πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ἦτο πρόγραμμα Ἑλλαδοκεντρικόν:

Κλείσε μέσα στήν ψυχή σου τὴν Ἑλλάδα καὶ θὰ ἀιοθανθῆς μέσα σου νὰ λαχταρίζῃ κάθε εἶδος μεγαλείου.

Μεσημβρίαν τινά, εἰς μίαν ἐσοχὴν τῆς Ζακύνθου, ἠκούοντο οἱ κανονιοβολισμοὶ τῆς πολιορκίας τοῦ Μεσολογγίου, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ εἶχον ἤδη φθάσει, πρόσφυγες, θλιβεραὶ πομπαὶ γυναικοπαίδων. Εἰς τὸ ἀκουσμα τῶν πυροβόλων ὁ ποιητῆς ἔτρεξεν ἀπὸ τῆς οἰκίας του εἰς τὴν κορυφὴν ἐνὸς λόφου, ὕψωσε τὰς χεῖράς του καὶ ἐφώνησε δυνατὰ κλαίων:

Βάστα, καὶ μένο Μεσολόγγι, βάστα!!

Μόνον ἀπὸ τοῦ Ἑλλαδοκεντρικοῦ τύπου τῆς ψυχῆς τοῦ ἐξηγεῖται τὸ ἀριστούργημα τοῦ ἐθνικοῦ μας ὕμνου, ὃν ἐνεπνεύσθη ὁ ποιητῆς καὶ ἐτόνισεν ἔπειτα ὁ φίλος του ἐσοχος μουσικὸς Μάντζαρως. Τοιοῦτον, συναρπαστικὸν εἰς περιεχόμενον, εἰς ἔξαρσιν, εἰς ἐθνικὸν παλμόν, ὕμνον μόνον ὁ Σολωμὸς ἠδύνατο νὰ παραδώσῃ εἰς τὴν ἐθνικὴν ἀθανάσιαν, ἀσίγητον κινήτρον τῶν ἐξορμήσεων τοῦ Ἔθνους πρὸς τὴν ὀλοκλήρωσιν τῶν μεγάλων του περρωμένων.

4. Ὁ «Ἕμνος εἰς τὴν Ἐλευθερίαν» τοῦ Διαγυρίου Σολωμοῦ, τοῦ ὁποῦ μόνον αἱ τέσσαρες πρῶται στροφαὶ συνήθως ἀδονται, γραφεὶς τὸν Μάϊον τοῦ 1823 ἐν Ζακύνθῳ, περιλαμβάνει 158 τετραστίχους στροφάς, ὧν αἱ δύο πρῶται, περιλαμβάνουσαι τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐλευθερίας, αἰοῦναι τὴν φυσιογνωμίαν αὐτῆς, χρησιμεύουσιν ἐκ περιτροπῆς ὡς ἐπῶδοι τῶν ἐπὶ μέρους ἐνοτήτων, εἰς ἃς ὑποδιαιρεῖται ὁ ὕμνος. Αἱ ἐνόητες αὐταὶ εἶναι αἱ ἐξῆς: α) ἡ σκλαβωμένη Ἑλλάς (3-15), ἐπῶδος (16) ἢ στροφή 2—β) ἡ ἀπήχησις τοῦ ἐθνεγερτηρίου σαλπίσματος καὶ ἡ πρώτη νίκη τοῦ Σταυροῦ κατὰ τῆς ἡμισελήνου (17—73), ἐπῶδος (74) ἢ στροφή 2—γ) θρίαμβος τῆς ἐλευθερίας ἐν Πελοποννήσῳ (75-86), ἐπῶδος (87) ἢ στροφή 2—δ) Θρίαμβος θρησκείας καὶ ἐλευθερίας ἐν Στερεᾷ Ἑλλάδι (88-121), ἐπῶδος (122) ἢ στροφή 1—ε) εἰς τὴν καὶ κατὰ θάλασσαν ἀποκορύφωσιν τοῦ θριάμβου τῆς ἐλευθερίας (123-138), ἐξορκισμὸς κατὰ τῆς φθονερῶς ἐλλοχεύουσης ἀδελφοκτόνου διχονοίας, παρόρμησις πρὸς ἔνωσιν χάριν τῆς νίκης (139-150) καὶ συναγεμῶς πρὸς τοὺς Χριστιανοὺς Ἰσχυροὺς τῆς Γῆς νὰ συμπολεμήσουν μετὰ τῆς Ἑλλάδος (151-158).

5. Ἴδου τώρα ἐν περιλήψει τὸ περιεχόμενον τοῦ ὕμνου καθ' ἐνόητας:

Εἰς τὰς πρῶτας δύο στροφάς τονίζονται ὡς χαρακτηριστικὰ τῆς ἑλληνικῆς ἐλευθερίας, ἀπὸ

τῶν ὁποίων αὕτη ἀναγνωρίζεται ὡς ἐλευθερία ἑλληνική, τὸ πολεμικὸν μένος, ἡ ἀτρόμητος ὀρμητικότητα καὶ ἡ θυσία τῆς ζωῆς· ἡ ἐλευθερία ἐκπηδᾷ ἀπὸ τοῦ τάφου, βλαστάνει ἀπὸ τὰ ἱερὰ ὄστα τῶν Ἑλλήνων (1-2 καὶ 16).

α) Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μαύρης σκλαβιάς, τὸ Ἔθνος, πικραμένον, σιωπηλόν, τρομοκρατημένον, μόνην παρηγορίαν εἶχε τὴν ἀνάμνησιν τῶν περασμένων μεγαλείων του καὶ μόνην ἐλπίδα τὴν ἐθνικὴν ἀνάστασιν. Καὶ ὑπέμενε ἀνυπομόνως καὶ προσεδόκα μετ' ἀγωνίας τὴν στιγμὴν τῆς λυτρώσεως, ἐνῶ ἐν τῷ μεταξὺ ἔρρεε τὸ ἑλληνικὸν αἷμα (3-8), Αἰμάσσουσα ἡ Ἑλλάς ἰκέτευε τὴν Εὐρωπαϊκὴν βοήθειαν (9), ἀλλ' εἰς μάτην (10). Ἄλλοι συνεπνόνουν ἀπλῶς, χωρὶς νὰ βοηθοῦν, ἄλλοι ὑπισχοῦντο βοήθειαν, χωρὶς νὰ τὴν παρέχουν (11), ἄλλοι ἐχαιρεκάκουν διὰ τὰς συμφορὰς τῆς Ἑλλάδος (12), ἤτις, ἐπὶ τέλους, βαρῦθυμος καὶ ἀβοήθητος (14), ἀλλ' ἀποφασιστικὴ ἀποδύεται μόνη εἰς τὸν ἀγῶνα μετ' ἡμῶν: *νίκη ἢ θάνατος* (13,15), ἐκ τοῦ θανάτου τῶν τέκνων τῆς εἰς τὸν ὑπὲρ τῶν ὄλων ἀγῶνα ἀναμένουσα τὴν ἐξανάστασιν τῆς (16-2).

β) Εἰς τὸ ἐθνεγερτήριον σάλπισμα αἰθριάζουν οἱ οὐρανοί, σεῖεται ἡ γῆ καὶ ἀποκρίνεται τοῦ Ῥήγα ἡ πολεμικὴ ἰαχή: «δεῦτε παῖδες Ἑλλήνων» (17, 18), ὅλον τὸ Πανελλήνιον ἐνστερνίζεται τὸ κήρυγμα τῆς ἐθνικῆς ἐξεγέρσεως (19-20) καὶ συγκίνησις διατρέχει τὴν Ἀμερικὴν καὶ τὴν Εὐρώπην. Ἡ μὲν Ἀμερικὴ καὶ ἡ Ἰσπανία χαίρουν διὰ τὴν ἐπανάστασιν (22-23). Ἡ Γαλλία δὲν ἐνδιαφέρεται πραγματικῶς διὰ τὴν ἑλληνικὴν ἐλευθερίαν (21), ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Ρωσσία ὀργίζονται, βλοσυρῶς βλέπουσαι τὸ Αἰγαῖον (24-25), ἡ δὲ Αὐστρία καὶ ἡ Ἰταλία, ἐκ μίσους, κινοῦνται πρὸς ἐξουδετέρωσιν τοῦ ἀγῶνος (26-27). Ἀλλ' ἡ Ἑλλάς, ἀδιαφοροῦσα διὰ τὰ μῖση καὶ διὰ τὰς ἀντιδράσεις τῶν ἰσχυρῶν, ἀναπτύσσει ὅλην αὐτῆς τὴν ἐπαναστατικὴν δρᾶσιν μετ' ἡρωϊσμόν, ἀνδρείαν καὶ μεγαλοψυχίαν, πιστεύουσα εἰς τὴν νίκην (28-36). Ἐν πανστρατιᾷ (37) ἀρχίζει ἡ τρομερὰ ἐπίθεσις κατὰ τῆς Τριπολιτσᾶς (38-40), ὁ τύραννος τρέπεται εἰς φυγὴν δειλὸς καὶ ἔντρομος (41-42), ἀλλ' ἡ σύγκρουσις γενικεύεται τρομακτικῶς καθ' ὅλην τὴν ὑπαιθρον (43-47). Τὰ πολυάριθμα στίφη τοῦ τυράννου καταβροχθίζει ὁ Ἄδης (43-49). Μάχονται ἐναντίον του ἐξορμῶντες ἀπὸ τοῦ τάφου τῶν καὶ οἱ ἀδικοσφαγμένοι Ἕλληνες νεκροὶ (50) καὶ σπεύρουν τὸν θάνατον εἰς τὸν τύραννον καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα (51-57). Ἡ πανωλεθρία του ἐξαγριώνει αὐτὸν καὶ τὸν παρακινεῖ εἰς ἔντασιν τοῦ πολέμου (58), ἀλλ' οἱ Ἕλληνες κτυποῦν ἀλύπητα μετ' ἰσχύος καὶ ἀποφασιστικότητος, ἀκούραστοι καὶ ἀκάθεκτοι, καὶ μεταβάλλουν τὰ πεδία τοῦ ἐχθροῦ εἰς ἀπεράντους ἐκτάσεις ἀτάφων νεκρῶν (59-72). Ὁ Σταυρὸς ἐνίκησεν ἤδη τὴν ἡμισέληνον (73).

γ) Ἡ σύγκρουσις ἐπεκτείνεται καὶ ἐντείνεται

εἰς τὴν βόρειον Πελοπόννησον, ὅπου ἐξαφνα τὴν εἰρηνικὴν ζωὴν διαδέχεται τοῦ πολέμου ἡ θύελλα (75-76). Οἱ Ἕλληνες δὲν προοῦνται ἀπὸ τὴν ἀριθμητικὴν ὑπεροχὴν τῶν ἐχθρῶν (77)· ἐμπνέονται ἀπὸ τὸ παράδειγμα τῶν προγόνων τῶν, τῶν τριακοσίων τοῦ Λεωνίδα (78). Ὁ ἐχθρὸς ἐξολοθρεύεται (79-81) καὶ αἱματωμένη περιπατεῖ εἰς τὸ πεδίου τῆς μάχης παντοδύναμος ἡ ἀθάνατος Ἑλευθερία (82), τῆς ὁποίας τοὺς αὐριανοὺς ἥρωας χορεύουσαι θηλάζουν σήμερον αἱ νεαραὶ Ἑλληνίδες (83-85), ἐνῶ ὁ ποιητής, εἰς ἔκστασιν ἀγαλλιᾶσεως ἐπὶ τῷ θεάματι, αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ ψάλλῃ φιλελεύθερα τραγούδια (86).

δ) Κατὰ τὴν ἐναντίον τοῦ Μεσολογγίου ἐπιθεσιν τῶν τυράννων, ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων (88), ἡ Ἐρησκεία τοῦ Χριστοῦ, ἀπαστράπτουσα θεῖον φῶς, μετ' ὅσον σταυρὸν εἰς τὰς χεῖρας (89), ἐνισχύει ἐντόνως τὴν Ἑλευθερίαν νὰ σταθῇ ὀρθία εἰς τὴν δοκιμασίαν τῆς καὶ ἄκαμπτος εἰς τὰ πλήγματα τοῦ ἐχθροῦ—καὶ τὴν ἀσπάζεται (90). Εἰσέρχεται ἀκολουθῶς ἡ Ἐρησκεία μετὰ τῆς Ἑλευθερίας εἰς τὸν ναόν, ὅπου ψάλλεται τῶν Χριστουγέννων ἡ ἀκολουθία καὶ, ἐνῶ φθάνει ἡ Ἐρησκεία εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων μέχρι τῆς Ἁγίας Τραπέζης (91-92), αἴφνης καταφθάνουν καὶ εἰσελαύνουν αἱ ὄρδαι τοῦ ἐχθροῦ (93). Ἀλλ' ἡ Ἑλευθερία, ἀπαστράπτουσα τὸ ἀπὸ τῆς Ἐρησκείας τοῦ γεννηθέντος Χριστοῦ οὐράνιον ἔκπαυλον φῶς (94-95), ἐξορμᾷ καὶ, σπαθίζουσα τοὺς ἀπίστους, οἱ ὅποιοι δὲν ἐσεβάσθησαν τὴν ἁγίαν ἡμέραν, ἐξαγγέλλει τὴν φοβερὰν καὶ ἐξολοθρευτικὴν ὀργὴν τοῦ Κυρίου (97-101)· ἀτρόμητος δὲ, ἐπιβλητικὴ καὶ ἀπροσμάχητος (102-104), κατατροπώνει τοὺς ἐχθροὺς, κατεπτομένους καὶ ἀφρίζοντας, οἱ ὅποιοι πίπτουν εἰς τὸν Ἀχελῶνα (105-112), ἐνῶ ὁ ποιητής καταράται: νὰ πνιγῇ εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ κάθε σπέρμα Ἀγαρηνοῦ (112), μέχρις οὗ ἐξολοθρευθῇ, γύρω ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Σοφίαν, ἀπὸ τὴν κατάραν τοῦ Θεοῦ ὅλη ἡ γενεὰ τῆς ἡμισελήνου (113-114), Ἐρησκεία δὲ καὶ Ἑλευθερία περιπατήσουν ἀναμέσον τῶν μνημάτων τοῦ ὀλέθρου του (115-116). Ὁ ποταμὸς καταπίνει τῶν ἐχθρῶν τὰ κορμιά (117). Ὁ ποιητὴς θὰ ἤθελε νὰ ἔχη τὴν μοῦσαν τοῦ Μωϋσέως διὰ νὰ ὑμνήσῃ τὴν νίκην τοῦ Μεσολογγίου, ὡς ἐκεῖνος ὕμνησε τὸν καταποντισμὸν τῶν στρατιῶν τοῦ Φαραῶ (118-120). Αἱ Ἑλληνίδες κόραι ἀλαλάζουν ἐκ χαρᾶς ἐπὶ τῷ θριάμβῳ καὶ φωνάζουν (121) τὴν ἐπὶφθόνην (122=1).

ε) Ἡ Ἑλευθερία, νικήτρια εἰς τὴν ξηρὰν, δὲν ἠττάται οὔτε εἰς τὴν θάλασσαν (123-132). Εἰς αὐτὴν ἐπέταξαν οἱ τύραννοι τὸ σῶμα τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ τὸν ἐκρέμασαν ὡς ἐάν ἦτο φονεὺς, μετ' ἀχνίζουσαν ἀκόμη τὴν ἁγίαν Κοινωνίαν εἰς τὸ στόμα Του, ἀνοικτὸν ἀκόμη ἀπὸ τὴν κατάραν πρὸς ὄσους ἡμποροῦν νὰ πολεμοῦν καὶ δὲν πολεμοῦν τὸν τύραννον

(133-137)· ἀλλ' ἡ θάλασσα αὐτὴ κατέπιεν ὄλους τοὺς πολεμάρχους τοῦ ἐχθροῦ (132). Τὸ κήρυγμα τοῦ Πατριάρχου γίνεται ἀστραπὴ ἀνά τὸ Πανελλήνιον (138).

Ἄλλὰ, πρὸς ὅχι! Εἰς τὴν ἀποθέωσιν αὐτὴν τοῦ θριάμβου τῆς ἐπαναστατημένης Ἑλλάδος, ἡ Ἐλευθερία πρόβάλλει σοβαρὰ καὶ διατάσσει σιωπὴν! Περισκοποῦσα ἀνήσυχος τὴν Εὐρώπην, προσηλώνει ἔπειτα τὸ βλέμμα τῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα (139-140)· ἐξυμνεῖ τὴν ἀπροσμάχητον καὶ ἀήττητον ἀνδρείαν τῶν παλληκαριῶν τῆς, τὰ ὅποια νικοῦν ὄλας τὰς ἐχθρικές δυνάμεις (141-142^α), ἀλλὰ μία δύναμις μόνον μένει ἀνίκητος. Ἡ φοβερὰ αὐτὴ δύναμις «μαδεῖ ταῖς δάφνας» καὶ τυραννεῖ τὸν νοῦν τῶν νικητῶν μὲν ὅλις ἐπιστρέψουν ἐνθουσιασμένοι καὶ κουρασμένοι ἀπὸ τὴν νίκην (142^β-143): εἶναι ἡ Διχόνοια, ἡ ὁποία μὲ μειδιάμα σατανικοῦ δόλου προσφέρει εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν Ἑλλήνων τὸ σκῆπτρον τῆς ἐξουσίας διὰ τὴν παγιδύσῃ καὶ κολακεύσῃ τὴν φιλαρχίαν των, διὰ τὴν ὑπόδουλῶσιν καὶ ἐξοντώσῃ τοὺς πολλοὺς κάτω ἀπὸ τὴν τυραννικὴν βίαν τῶν ὀλίγων (144-145^α). Ἄλλὰ, «πρὸς Θεοῦ», φωνάζει ἡ Ἐλευθερία: μὴν ἀπλώνετε τὰ χέρια σας διὰ τὴν πιάσετε αὐτὸ τὸ σκῆπτρον, διότι τὸ σκῆπτρον αὐτὸ ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ βυθίζῃ εἰς θλιβερὰ δάκρυα. (145^β). Πρὸς Θεοῦ, μὴ ἀδελφοκτυπηθῆτε (146) καὶ μὴ δώσητε οὕτως ἀφορμὴν εἰς τοὺς ξένους νὰ σας θεωρήσουν ἀναξίους τῆς Ἐλευθερίας μὲ τὸ νὰ μισήσῃτε μεταξύ σας (147). Σας ἐξορκίζω εἰς τὸ αἶμα τοῦ πολυτίμου, τὸ ὁποῖον ἐχύθη διὰ τὴν Ἐρησκίαν καὶ τὴν Πατρίδα (148-149^α):

σας δοκίζω ἀγκαλιασθῆτε

σᾶν ἀδέλφια γκαρδιακά (149^β).

* Ὑπολείπονται λέγει ἀκόμη πολλαὶ ἐθνικαὶ διεκδικήσεις. Ἄν ἐνωθῆτε, θὰ σας ἀκολουθῇ πάντοτε ἡ νίκη (150). Μὲ τὸν Σταυρὸν ἀνά χεῖρας, τὸν Ὅποιον οἱ ἄπιστοι ὑβρίζουν καὶ χάριν τοῦ ὁποῦ τόσον ἀθῶον χριστιανικὸν αἶμα ἐχύθη—αἶμα ποῦ ζητεῖ ἐκδίκησιν ἀπὸ τὰ βᾶθη τῶν αἰῶνων, καλέσατε ἠνωμένοι τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς, οἱ ὅποιοι προσκυνοῦν τὸν ἴδιον Σταυρὸν, νὰ φήσουν τὰς πολιτικὰς μηχανορραφίας καὶ νὰ σπεύσουν εἰς βοήθειαν τῆς Ἑλλάδος νὰ συμπολεμήσουν:

Βασιλεῖς, ἐλάτε, ἐλάτε

καὶ κτυπήσετε κ' ἐδῶ (151-158).

Αὐτὸ εἶναι τὸ ὕψιστον ἐθνικὸν συμφέρον καὶ ἡ ἐπιταγὴ τῆς ἐθνικῆς Ἱστορίας. Καὶ μὲ τὴν ὑπέροχον αὐτὴν ἐθνικὴν ἐπιταγὴν τῆς συναδελφώσεως καὶ ὁμονοίας πρὸς ἐξυπρέτησιν τῆς Πατρίδος μέχρως ὀλοκληρώσεως τῶν ἐθνικῶν τῆς διεκδικήσεων ὑπὸ τὴν σημαίαν τῶν ἐθνικῶν ἰδανικῶν—ἐπιταγὴν τόσον ἐπίκαιρον σήμερον, ὅσον καὶ τὸ βαθυσύλληπτον περιεχόμενον τοῦ ὄλου ποιήματος, τελειώνει ὁ ἐθνικὸς μας ὕμνος. Ἀθῆναι, 25 Μαρτίου 1947.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΙΩ. ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

ΤΙΣ Ἡ ΑΛΕΙΨΑΣΑ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ ΜΥΡΩ, ΑΜΑΡΤΩΛΟΣ ΓΥΝΗ

«Τῇ Ἁγίᾳ καὶ Μεγ. Τετάρτῃ, τῆς ἀλειψάσης τὸν Κύριον μύρῳ πόρνης γυναικὸς μνείαν ποιῶνται οἱ θειότατοι πατέρες ἐθέσπισαν, διὰ πρὸ τοῦ σωτηρίου πάθους μικρὸν τοῦτο γέγονε».

Καὶ οἱ μὲν θεοὶ πατέρες, κατὰ τὴν ἀποστολικὴν παράδοσιν καὶ τὴν τοῦ Κυρίου πρόρρησιν εἰπόντος «Ἀμὴν λέγω ὑμῖν Ὅπου ἂν κηρυχθῆ τὸ εὐαγγέλιον μου ἐν ὅλῳ κόσμῳ, λαληθήσεται καὶ ὁ ἐποίησεν αὐτὴ εἰς μαρτύριον αὐτῆς» (Ματθ. κς' 13. Μάρκ. ιδ' 9), καλῶς ἐθέσπισαν. Ἐγεννήθη ὅμως ἀνεκὰθεν παρὰ τοῖς ἐρμηνευταῖς καὶ τοῖς θεολογοῖς ἀμφισβήτησις περὶ τῆς γυναικὸς ταύτης, τῆς ἀλειψάσης τὸν Κύριον μύρῳ. Ἐπειδὴ δηλ. κατ' ἡ ἀδελφῆ τοῦ Λαζάρου Μαρία ἤλειψε τὸν Κύριον μύρῳ πρὸ ἐξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα, ἐπῆλθε παρὰ πολλοῖς ἡ σύγχυσις, ὅτι ἡ πόρνη γυνὴ καὶ ἡ Μαρία ἢ τοῦ Λαζάρου εἶναι τὸ ἴδιον πρόσωπον, καὶ οὕτω ὑβρίζεται ἀναιδῶς καὶ δυσφημεῖται ἡ ἀγνή καὶ ἁγία προσωπικότης τῆς Μαρίας, τὴν ὁποῖαν ἄλλοτε ἐμακάρισεν ὁ Κύριος εἰπὼν: «*Μαρία δὲ τὴν ἀγαθὴν μερίδα ἐξελέξατο, ἥτις οὐκ ἀφαιρεθήσεται ἀπ' αὐτῆς*» (Λουκ. ι' 42).

Ἄλλοι πάλιν γνωματεύουσιν ὅτι ἡ ἀλειψάσα τὸν Κύριον μικρὸν πρὸ τοῦ σωτηρίου πάθους ἦτο ἡ μυροφόρος Μαρία ἢ Μαγδαληνὴ (ἴδε «Ἐλευθ. Βῆμα» ἀριθ. 5674 τῆς 19 Ἀπρ. 1938), δυσφημοῦντες τὴν ἁγίαν καὶ ἰσαπόστολον Μαρίαν τὴν Μαγδαληνὴν, ἥτις πρώτη ἔλαβε τὴν τιμὴν νὰ ἴδῃ τὸν Κύριον ἀναστάντα, καὶ νὰ γίνῃ ἡ πρώτη εὐαγγελίστρια. Ἡ Μαγδαληνὴ δὲν ὑπέφερε ποτὲ πόρνη. Ναι μὲν ἡ παπικὴ Ἐκκλησία ἀποδέχεται αὐτὴν ὡς οὖσαν πρότερον ἐπιληψίμου διαγωγῆς, πλανώμενη ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι ὁ Κύριος ἐξέβαλεν ἀπ' αὐτῆς ἑπτὰ δαιμόνια (Μάρκ. ις' 9): ἡ Ὁρθόδοξος ὅμως Ἐκκλησία, ἐκλαμβάνουσα, ὅτι τὰ ἑπτὰ δαιμόνια ἦσαν ψυχικὴ νόσος κληρονομικὴ, τὴν ὁποῖαν ἐθεράπευσεν ὁ Κύριος, ὅτε αὐτὴ τὸ πρῶτον προσῆλθεν εἰς τὴν διακονίαν αὐτοῦ, θεωρεῖ αὐτὴν (τὴν Μαγδαληνὴν) ὡς ἀγνήν ἁγίαν καὶ παρθένον, ὅθεν καὶ τὸ γνωστὸν τροπάριον «*Ἀγγελικαὶ δυνάμεις ἐπὶ τὸ μνημά σου . . . Καὶ Ἰσατο Μαρία ἐν τῷ τάφῳ, ζητοῦσα τὸ ἀχραντὸν σου σῶμα . . . ὑπῆλθας τῇ παρθένῳ θωρούμενος τὴν ζωὴν . . .*». Ἄλλὰ καὶ ἂν ὑποτεθῆ ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ ἦτο ποτε ἐπιληψίμου διαγωγῆς, ὅμως ἀπ' ἧς στιγμῆς ἐθεραπεύθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου, συνεχωρήθη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἐξηγγίσθη, καὶ προσελήφθη μετὰ τῶν ἄλλων γυναικῶν εἰς τὴν διακονίαν τοῦ Κυρίου (Ματθ. κς' 55, Μάρκ. ιε' 41, Λουκ. η' 3). Δὲν πρέπει ἐπομένως ἡ Μυροφόρος Μαγδαληνὴ νὰ ταυτίζεται μὲ τὴν ἀλειψάσαν τὸν Κύριον ἀνόνητον πόρνην.

Ἄλλοι πάλιν γνωματεύουσιν, ὅτι ἡ ἀλειψάσα τὸν Κύριον ἀμαρτωλὸς γυνὴ εἶναι ἡ Κασσιανή, ἡ γνωστὴ ὕμνογράφος, ἡ ὁποία ἐποίησε τὸ συγκλονιστικὸν τροπάριον «*Κύριε ἢ ἐν πολλαῖς ἀμαρτίαις*», τὸ ὁποῖον ψάλλεται κατὰ τὴν Ἐκκλῆσιν. Ἀκολουθίαν τῆς ἀμαρτωλῆς γυναικὸς, καὶ κατὰ τὴν γνώμην ταύτην ἔκαμαν καὶ τὸ *μυθιστόρημα τῆς Κασσιανῆς*. Ἡ γνώμη αὕτη εἶναι τερατωδῶς πεπλανημένη διότι πῶς δύναται νὰ ταυτισθῆ ἡ ἀλειψάσα τὸν Κύριον κατὰ τὸν Μάρτιον τοῦ 34 μ. Χ. ἀμαρτωλὸς γυνὴ μὲ τὴν ἁγίαν παρθένον καὶ ὕμνογράφον Κασσιανὴν, ἡ ὁποία ἐγεννήθη καὶ ἔζησε μετὰ ὀκτὼ ὀλοκληρῶν αἰῶνας ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς ἀλειψῆς; (825—860 μ. Χ.).

Ἐνεκα λοιπὸν τῆς ἐπελθούσης συγχύσεως, ἀπ' ἐνός μὲν πρὸς διαλεύκανσιν τοῦ ζητήματος, ἀπ' ἑτέρου δὲ πρὸς ἀποφυγὴν τῆς δυσφημώσεως καὶ τοῦ διασχυροῦ ἀγίων καὶ ἀγνῶν προσώπων, ἦτοι Μαρίας τῆς ἀδελφῆς τοῦ Λαζάρου καὶ Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς, φέρε ἴδωμεν τίς αὕτη ἡ ἀμαρτωλὸς γυνὴ; καὶ πῶς μας παραδίδουσι περὶ ταύτης οἱ ἱεροὶ Εὐαγγελισταί.

Τρεῖς διαφόρους περιπτώσεις ἐξιστοροῦσιν οἱ ἱεροὶ Εὐαγγελισταί, καθ' ἃς ἤλειψε τὸν Κύριον μύ-

ρω καὶ ἐσπόγγισε ταῖς θριξὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς. Ἐκτῆς ὁμοιότητος δὲ τοῦ γεγονότος (ἄλειψις), καὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀλείψεως (διὰ μύρου), καὶ τοῦ τρόπου τῆς σπογγίσεως (διὰ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς), καὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἐνεργήσαντος τὴν ἄλειψιν (ὕπο γυναικός) ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ ἐπέλθῃ σύγχυσις τῶν τριῶν περιπτώσεων. Ἄλλ' ὅμως οἱ ἱεροὶ Εὐαγγελισταὶ σαφῶς διακρίνουσι τὰς τρεῖς περιπτώσεις, καὶ ἀπορεῖ τις τῇ ἀληθείᾳ πῶς προῆλθεν ἡ σύγχυσις, ἥτις ἔκπαλαι παρατείνεται μέχρι σήμερον!

Καὶ τὴν μὲν πρώτην περίπτωσιν μᾶς ἐξιστορεῖ ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ζ' 36—50.

Τὴν δὲ δευτέραν ἐξιστορεῖ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ιβ' 1—8.

Τὴν δὲ τρίτην μᾶς ἐξιστοροῦσιν οἱ εὐαγγελισταὶ Ματθαῖος κς' 6—13 καὶ Μάρκος ιδ' 3—10.

Αἱ τρεῖς αὗται περιπτώσεις διακρίνονται σαφῶς ἀπ' ἀλλήλων α') ἀπὸ τοῦ τόπου, β') ἀπὸ τοῦ χρόνου, γ') ἀπὸ τῶν προσώπων τῆς φιλοξενίας καὶ ὑποδοχῆς, δ') ἀπὸ τῶν σκανδαλισθέντων ἐκ τῆς ἀλείψεως προσώπων, καὶ ε') ἀπὸ τῆς ἀπαντήσεως, ἣν ἔδωκεν ὁ Κύριος εἰς τοὺς σκανδαλισθέντας.

α'.) *Ὡς πρὸς τὸν τόπον.* Ἡ πρώτη ἄλειψις, ἣν ἀναφέρει ὁ Λουκᾶς, ἐγένετο εἰς τὴν Καπερναοῦμ τῆς Γαλιλαίας. Ἡ δευτέρα, ἣν ἀναφέρει ὁ Ἰωάννης, ἐγένετο εἰς κώμην Βηθανίαν καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Λαζάρου. Ἡ τρίτη, ἣν ἀναφέρουσιν οἱ δύο Εὐαγγελισταὶ Ματθαῖος καὶ Μάρκος, ἐγένετο ὡσαύτως εἰς τὴν κώμην Βηθανίαν, ἀλλ' ἐν τῇ οἰκίᾳ Σίμωνος τοῦ (πρώην) λεπροῦ.

β'.) *Ὡς πρὸς τὸν χρόνον.* Ἡ πρώτη ἄλειψις (τοῦ Λουκᾶ) ἐγένετο κατὰ τὸ δευτέρον μεσσιακὸν ἔτος τοῦ Κυρίου. Ἡ δευτέρα (τοῦ Ἰωάννου) ἐγένετο μετὰ ἓν ἔτος ἀπὸ τῆς πρώτης ἀλείψεως, καὶ ἕξ ἡμέρας πρὸ τοῦ σωτηρίου πάθους. Ἡ τρίτη (τῶν Ματθαίου καὶ Μάρκου) ἐγένετο δύο ἡμέρας πρὸ τοῦ σωτηρίου πάθους, ἥτοι τῇ Μεγ. Τετάρτῃ, ὅπως καὶ τελεῖται ἡ ἀνάμνησις αὐτῆς ἄχρι σήμερον.

γ'.) *Ὡς πρὸς τὰ πρόσωπα τῆς φιλοξενίας.* Κατὰ τὴν πρώτην ἄλειψιν ὁ Ἰησοῦς ἐφιλοξενεῖτο ἐν Καπερναοῦμ εἰς τὴν οἰκίαν Σίμωνος τοῦ Φαρισαίου. Κατὰ τὴν δευτέραν ἄλειψιν ὁ Ἰησοῦς ἐφιλοξενεῖτο εἰς τὴν ἐν Βηθανίᾳ οἰκίαν τῆς οικογενείας τοῦ Λαζάρου. Κατὰ τὴν τρίτην ὁ Ἰησοῦς ἐφιλοξενεῖτο εἰς τὴν ἐν Βηθανίᾳ οἰκίαν Σίμωνος τοῦ καλουμένου λεπροῦ. Φαίνεται δὲ ὅτι ὁ Σίμων οὗτος ἦτο πρότερον λεπρός, δὲν ἔθεράπευσεν ὁ Κύριος, καὶ διὰ τοῦτο ἡ φιλία πρὸς τὸν Κύριον καὶ ἡ ἐξ ἐγνώμοσύνης φιλοξενία αὐτοῦ εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ. Δὲν δύναται δὲ νὰ θεωρηθῇ ὅτι διετέλει καὶ νῦν λεπρός· διότι κατὰ τὸν νόμον ἔπρεπε νὰ ἦτο ἀπομεμονωμένος, καὶ νὰ μὴ ἐλευθεροκοινωνῇ μετὰ τῶν ὑγιῶν, ὅποτε δὲν θὰ ἐγένετο τοσοῦτο πολυπληθές συμπόσιον εἰς τὴν οἰκίαν του.

δ'.) *Ὡς πρὸς τὰ σκανδαλισθέντα πρόσωπα.* Κα-

τὰ τὴν πρώτην ἄλειψιν εἰς τὴν Καπερναοῦμ, ἐσκανδαλίσθη ὁ φιλοξενῶν Σίμων ὁ Φαρισαῖος. Κατὰ τὴν δευτέραν ἐν Βηθανίᾳ καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Λαζάρου, ἐσκανδαλίσθη ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης. Κατὰ τὴν τρίτην ἐν τῇ οἰκίᾳ Σίμωνος τοῦ λεπροῦ, ἠγανάκτησαν, κατὰ μὲν τὸν Ματθαῖον, γενικῶς πάντες οἱ μαθηταί, κατὰ δὲ τὸν Μάρκον τινὲς μόνον τῶν μαθητῶν.

ε'.) *Ὡς πρὸς τὴν ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου.* Κατὰ τὴν πρώτην ἄλειψιν ἐν Καπερναοῦμ, εἰς τὸν σκανδαλισθέντα οἰκοδεσπότην Σίμωνα τὸν Φαρισαῖον ἀπήντησεν ὁ Κύριος διὰ χαριστάτης παραβολῆς δηλοῦσης, ὅτι, ὅπου ἐκδηλοῦται ὀλίγη ἀγάπη, ἐκεῖ παρέχεται ὀλίγη χάρις. "Ὅπου δὲ ἐκδηλοῦται πολλὴ ἀγάπη, ἐκεῖ παρέχεται πολλὴ χάρις. Κατὰ τὴν δευτέραν ἄλειψιν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Λαζάρου, εἰς τὸν ἀγανακτῆσαντα Ἰούδαν τὸν Ἰσκαριώτην ὁ Κύριος ἀπήντησεν «"Αφες αὐτὴν (τὴν Μαρίαν). Εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου τετήρηκεν αὐτὸ (τὸ μῦρον) τοὺς πτωχοὺς γὰρ πάντοτε ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν, ἐμὲ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε» (Ἰωάν. ιβ' 7). Κατὰ τὴν τρίτην ἄλειψιν ἐν τῇ οἰκίᾳ Σίμωνος τοῦ λεπροῦ, εἰς τοὺς ἀγανακτῆσαντας μαθητὰς ἀπήντησεν ὁ Κύριος «*Τί κόπους παρέχετε τῇ γυναικί; "Εργον γὰρ καλὸν ἐργάσατο εἰς ἐμὲ. Βαλοῦσα γὰρ αὕτη τὸ μῦρον ἐπὶ τοῦ σώματός μου, πρὸς τὸ ἐνταφιάσαι με ἐποίησεν. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν "Ὅπου ἐὰν κηροχθῇ τὸ εὐαγγέλιόν μου ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ, λαληθήσεται καὶ ὁ ἐποίησεν αὕτη εἰς μνημόσυνον αὐτῆς» (Ματθ. κς' 10-13). Τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦτον καὶ τὴν ἀξιολογηθῆσαν τῆς πράξεως δὲν ἀπέδωκεν ὁ Κύριος εἰς τὰς δύο ἄλλας περιπτώσεις.*

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω εἰρημένων καταφαίνεται ὅτι τρεῖς γυναῖκες, κατὰ διαφόρους καιροὺς, ὁμοιόμορφως διὰ πολυτίμου μύρου ἤλειψαν τὸν Κύριον. α) Μία μὲν γυνὴ ἀμαρτωλὸς ἤλειψε τὸν Κύριον ἐν Καπερναοῦμ, εἰς τὴν οἰκίαν Σίμωνος τοῦ Φαρισαίου, εἰς ἣν ὁ Ἰησοῦς ἐφιλοξενήθη κατὰ τὸ δευτέρον ἔτος τῆς Μεσσιακῆς αὐτοῦ ἐνεργείας. β) Ἄλλη δὲ γυνή, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Λαζάρου Μαρία, ἤλειψε τὸν Κύριον ἐν Βηθανίᾳ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Λαζάρου, εἰς ἣν ὁ Ἰησοῦς ἐφιλοξενήθη τὸ τελευταῖον ἔτος τῆς Μεσσιακῆς αὐτοῦ ἐνεργείας, ἕξ ἡμέρας πρὸ τοῦ σταυρικοῦ θανάτου αὐτοῦ. γ) Τρίτη δὲ ἄλλη γυνή, ἀγνώστου ὀνόματος, ἤλειψε τὸν Κύριον ἐν Βηθανίᾳ, εἰς τὴν οἰκίαν Σίμωνος τοῦ πρώην λεπροῦ, εἰς ἣν ὁ Ἰησοῦς ἐφιλοξενήθη διὰ δειπνοῦ κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος τῆς Μεσσιακῆς αὐτοῦ ἐνεργείας, δύο ἡμέρας πρὸ τοῦ σταυρικοῦ αὐτοῦ θανάτου.

Ἐκ τῶν τριῶν τούτων γυναικῶν ἡ πρώτη, ἡ τῆς Καπερναοῦμ, ρητῶς λέγεται ὅτι ἦτο ἀμαρτωλὸς (Λουκ. ζ'. 37). Ἡ δευτέρα, ἡ ἐν Βηθανίᾳ ἀδελφὴ τοῦ Λαζάρου Μαρία, ἦτο πανθομολογούμενως ἀγνή καὶ ἀγία παρθένος, ἐπαινεθεῖσα καὶ μακαρισθεῖσα ἄλλοτε ὑπὸ τοῦ Κυρίου (Λουκ. ι'. 42). Ἡ τρίτη δὲ γυνή, ἡ ἐν Βηθανίᾳ ἀνώμων, δὲν λέγεται μὲν ρητῶς ὑπὸ τῶν Εὐαγγελιστῶν

ἀμαρτωλός, θεωρεῖται ὅμως τοιαύτη ὑπὸ τῆς ἀποστολικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως, καθόσον ὁλόκληρος ἡ ἐκκλησιαστικὴ Ἀκολουθία καὶ ὕμνολογία τῆς Μεγ. Τετάρτης στηρίζεται ἐπὶ τῆς βράσεως τοιαύτης ἐννοίας. Διὸ καὶ ἐγράφη: «Τῇ Ἁγίᾳ καὶ Μεγ. Τετάρτῃ, τῆς ἀλειψάσης τὸν Κύριον μύρω πόρνῆς γυναικός, μνείαν ποιῆσθαι οἱ θεϊοτάτοι πατέρες ἐθέμισαν, ὅτι πρὸ τοῦ σωτηρίου πάθους μικρὸν τοῦτο γέγονε» (Ἴδε Τριώδιον Μεγ. Τετάρτη).

Κατὰ ταῦτα, καταρρίπτεται ὡς πεπλανημένη ἡ γνώμη, ἡ συγχέουσα τὴν ἁγίαν παρθένον Μαρίαν, τὴν ἀδελφὴν τοῦ Λαζάρου, μὲ τὴν ἀμαρτωλὸν γυναῖκα τὴν ἀλείψασαν τὸν Κύριον δύο ἡμέρας πρὸ τοῦ σταυρικοῦ αὐτοῦ θανάτου. Εἶναι δὲ ἀναμφισβήτητον, ὅτι, ἡ πρὸ ἕξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα ἀλείψασα τὸν Κύριον ἁγία παρθένος Μαρία ἀδελφὴ τοῦ Λαζάρου, ἤλειψεν αὐτὸν τιμῆς ἔνεκεν καὶ ἐξ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Κύριον, διότι ἀνέστησε τὸν τετραήμερον νεκρὸν ἀδελφὸν αὐτῆς Λάζαρον, ὅστις τότε παρεκάθητο εἰς τὸ δεῖπνον (Ἰωάν. ιβ' 2). Ἐνῶ ἡ ἀλείψασα τὸν Κύριον πόρνη δύο ἡμέρας πρὸ τοῦ σταυρικοῦ αὐτοῦ θανάτου, ἤλειψεν αὐτὸν ἐκ συντριβῆς καὶ μετανοίας ἰκετεύουσα ἵνα λάβῃ τὴν ἄφεσιν τῶν πολλῶν ἀμαρτιῶν αὐτῆς. Τοῦτο διαπιστοῖ ὁλόκληρος ἡ ὑμνογραφία τῆς Μεγ. Τετάρτης.

Ὁμοίως, δι' οὐδὲ λόγους ἐξεθέσαμεν, ἀποκρούεται ὡς ἐσφαλμένη ἡ γνώμη ἡ ἐκλαμβάνουσα τὴν Μυροφόρον Μαρίαν τὴν Μαγδαληνὴν ὡς τὴν ἀμαρτωλὸν τὴν ἀλείψασαν τὸν Κύριον δύο ἡμέρας πρὸ τοῦ πάθους.

Ὡσαύτως ἀπορρίπτεται ὡς ἄφ' ἑαυτῆς σφαλέρᾳ ἡ γνώμη, καθ' ἣν ἡ ὑμνογράφος Κασσιανή, ἡ ζήσασα κατὰ τὸν θ'. αἰῶνα μ.Χ., εἶναι ἡ ἴδια ἡ ἀμαρτωλὸς ἡ ἀλείψασα τὸν Κύριον πρὸ ὀκτώ αἰώνων, καὶ τὴν ὁποῖαν ὑμνογραφεῖ.

Τρεῖς λοιπὸν σαφεῖς περιπτώσεις ἀναφέρουσιν οἱ ἱεροὶ Εὐαγγελισταί, καθ' ἃς γυνὴ ἤλειψε τὸν Κύριον διὰ πολυτίμου μύρου, καὶ ἐσπύγγισεν εἶτα αὐτὸ μὲ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς αὐτῆς: Μίαν ἐν Καπερναοὺμ καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ Σίμωνος τοῦ Φαρισαίου· ἄλλην ἐν Βηθανίᾳ καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος τετραήμερου Λαζάρου, ἕξ ἡμέρας πρὸ τοῦ πάθους, καὶ τρίτην ἐν Βηθανίᾳ καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ Σίμωνος τοῦ πρώην λεπροῦ, δύο ἡμέρας πρὸ τοῦ πάθους. Παρὰ τὴν σαφήνειαν τῶν ἱερῶν Εὐαγγελίων, οἱ ἐρμηνευταὶ ἐπέφερον σύγχυσιν εἰς τὰς ἐν Βηθανίᾳ γενομένας δύο ἀλείψεις, καὶ ἐταύτισαν τὰς δύο διακεκριμένας εἰς μίαν, οὕτω δὲ ἐπῆλθον πλάναι καὶ κακοδοξίαι δυσφημοῦσαι ἀγνὰ πρόσωπα ἄνευ λόγου. Ἡ ἀμαρτωλὸς γυνὴ, τὴν ὁποῖαν μνημονεῖ ἡ Ἐκκλησία κατὰ τὴν Μεγ. Τετάρτην, εἶναι ἡ τῆς τρίτης περιπτώσεως, καθ' ἣν ἀμαρτωλὸς τις γυνὴ προσελθοῦσα ἐν τῇ οἰκίᾳ Σίμωνος τοῦ πρώην λεπροῦ ἐν Βηθανίᾳ ἤλειψε τὸν Κύριον ἐξαιτουμένη τὴν ἄφεσιν τῶν ἀμαρτιῶν αὐτῆς. Δὲν ἀποκλείεται νὰ ἦτο αὕτη ἡ σύζυγος τοῦ Σίμωνος ἢ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἡ νηστεία.

Λήγει κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἡ νηστεία καὶ σπεύδμεν εἰς δπάντησιν τῶν Παθῶν καὶ τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος, τὴν ὁποῖαν θὰ μᾶς καλέσῃ ἡ μεγάλη ἐκείνη καρδιά τοῦ μεγάλου Χρυσοστόμου νὰ πανηγυρίσωμεν ἐν χαρᾷ «νηστεύσαντες καὶ μὴ ἠστυεύσαντες». Εἶνε γνωστὸν—καὶ πρέπει νὰ εἶνε—ὅτι ἡ νηστεία ἀποκτᾷ ἀξίαν «ἀπὸ τῆς τῶν μειόντων προαιρέσεως ἐκάστου», «διότι καθ' ἑαυτὴν οὔτε καλὸν εἶνε οὔτε κακόν», κατὰ τὸν αὐτὸν Πατέρα. «Ὁδὸ ζητεῖται πῶς νηστεύσωμεν μόνον, ἀλλὰ πῶς εὐσεβῶς νηστεύσωμεν». Καὶ γίνεται καὶ τηρεῖται «οὐ διὰ τὸ Πάσχα, οὐδὲ διὰ τὸν Σταυρόν, ἀλλὰ διὰ τὰ ἁμαρτήματα τὰ ἡμέτερα, ἐπειδὴ μέλλομεν μνηστῆρας προσεῖναι. Ἐπεὶ τό γε Πάσχα οὐ νηστείας ἐστὶν οὐδὲ πένθους, ἀλλ' εὐφροσύνης καὶ χαρᾶς ἐστὶν ὑπόθεσις», ὅπως καὶ ὁ Σταυρὸς, διότι «ἤλθε διὰ τοῦ Σταυροῦ χαρὰ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ». Τοῦτου ἔνεκα κατὰ τὴν Μεγάλῃν Παρασκευὴν μνησκόμενοι τοῦ σταυρικοῦ τοῦ Κυρίου Πάθους, «ἐορτὴν ἄγομεν, ἵνα μάθῃς ὅτι ὁ σταυρὸς ἐορτὴ καὶ πανήγυρις πνευματικῆ. Πρῶτερον μὲν γὰρ ὁ σταυρὸς ὄνομα καταδίκης ἦν, νῦν δὲ πρᾶγμα τιμῆς γέγονε. Πρῶτερον σύμβολον κατακρίσεως, νῦν δὲ ὑπόθεσις σωτηρίας».

Ἡ Μεγάλῃ Ἑβδομάς.

Τὸ τέραμα τῆς προπασχάλιου νηστείας κορυφούται εἰς τὴν Μεγάλῃν Ἑβδομάδα, οὕτω καλουμένην «οὐκ ἐπειδὴ μεῖζον ἔχουσι μῆκος ἄλλων ἀπασῶν αἱ ταῦτες ἡμέραι, οὐδὲ ἐπειδὴ πλείους τὸν ἀριθμὸν» καὶ γὰρ ἴσαι ταῖς ἄλλαις εἰσίν. Ἀλλ' ἐπειδὴ μεγάλα ἡμῖν γέγονεν ἐν αὐτῇ παρὰ τοῦ Δεσπότην κατορθώματα. Καὶ γὰρ ἐν ταύτῃ τῇ ἑβδομάδι τῇ μεγάλῃ ἡ χρονία τοῦ διαβόλου κατελύθη τυραννίς, ὁ θάνατος ἐσβέσθη, ὁ ἰσχυρὸς ἐδέθη, τὰ σκευῆ αὐτοῦ διηρπάγη, ἡ ἁμαρτία ἀνηρέθη, ἡ κατάρα κατελύθη, ὁ παράδεισος ἀνεώχθη, ὁ οὐρανὸς βάσιμος γέγονεν, ἄνθρωποι τοῖς ἀγγέλοις ἀνεμίγησαν, τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ ἤρθη, τὸ θορυγλίον περιηρέθη, ὁ τῆς εἰρηγῆς Θεὸς ἐρηνοποίησε τὰ ἄνω καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς...»

«Τοσοῦτον πλῆθος δωρεῶν ἡμῖν κεραισται ὁ Δεσπότης». Διὰ τὴν μεγάλην ταύτην τῶν ἡμερῶν αὐτῆς ἱερότητα—προσθέτει ὁ θεῖος Χρυσόστομος—«καὶ οἱ βασιλεῖς, δι' ὧν ποιοῦσι καὶ αὐτοί, δηλοῦσιν ὅσον ἔχουσι τὸ θαῦμα τούτων τῶν σεπτῶν ἡμερῶν, μελεῦσαντες ἐκ χειρὶαν ἅπαντας ἔχειν τοὺς τὰ πολιτικὰ οἰκονομοῦντας πράγματα, καὶ τῶν δικαστηρίων τὰς θύρας ἀποκλείειν, καὶ πᾶν εἶδος μάχης καὶ φιλονεικίας ἐλαύνεσθαι, ἵνα μετὰ πολλῆς ἡσυχίας καὶ γαλήνης ἐξῆ πρὸς τὴν τῶν πνευματικῶν κατόρθωσιν ἐπιείγῃσθαι... Τοὺς τὸ δεσμοτήριον οἰκοῦντας ἀφίαισι τῶν δεσμῶν...».

Ἄλλη τις ἐκ τῶν συγγενῶν αὐτοῦ, περὶ τῆς ὁποίας εἶπεν ὁ Κύριος ὅτι «ὄπου ἂν κηρυχθῇ τὸ εὐαγγέλιόν μου ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ, λαληθήσεται καὶ ὁ ἐποίησεν αὕτη εἰς μνημόσυνον αὐτῆς».

Ἀρχιμ. ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΛΙΑΝΑΣ

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Δι' Ἐγκυκλίου τῆς Ἱεράς Συνόδου (ἀριθ. 488) παρεκλήθησαν οἱ Σεβ. Ἱεράρχαι ὅπως ὑπὸ τὴν ἰδιότητα αὐτῶν ὡς Προέδρων τῶν Μητροπολιτικῶν Συμβουλίων καὶ τῶν τοπικῶν ΤΑΚΕ μεριμνήσωσιν ὅπως καταβάλληται κανονικῶς τὸ ὑπὲρ τοῦ ΤΑΚΕ νόμιμον ποσοστὸν, δεδομένου ὅτι ἡ κανονικὴ λειτουργία τοῦ Ὁργανισμοῦ τοῦτου ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς τακτικῆς καταβολῆς τῶν ὑποχρεώσεων τῶν ὀφειλετῶν.

— Δι' ἐτέρας συνοδικῆς ἐγκυκλίου (ἀριθ. 439) παρεκλήθησαν οἱ Σεβ. Ἱεράρχαι ὅπως διαβιβάσωσι πρὸς τὴν Ἱεράν Σύνοδον ὀνομαστικὸν κατάλογον πάντων τῶν ἐν τοῖς Γραφείοις τῶν ἱερῶν Μητροπόλεων ὑπηρετούντων προσώπων.

— Ἡ Ἱερά Σύνοδος δι' Ἐγκυκλίου πρὸς τοὺς Σεβ. Ἱεράρχας (ἀριθ. 490) κατέστησεν αὐτοῖς γνωστὸν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 11206)20-1-47 ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης, ὅτι τὸ δυνάμει τοῦ Ἄν. Νόμου 753)1945 «περὶ παραγραφῆς πάντων τῶν ἀδικημάτων τῶν τελεσθέντων κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κατοχῆς» παραγραφὴν ἀδίκημα τῆς διαγαμίας δὲν ἀποτελεῖ κώλυμα διὰ τὴν ἀκύρωσιν τοῦ δευτέρου γάμου, ὁ ὁποῖος, καταρτισθεὶς ὑφεστῶτος τοῦ πρώτου, δὲν ἔχει νομικὸν κύρος.

Ἀποστολικὴ Διακονία. Τῇ παρελθούσῃ Πέμπτῃ (27) ἐν τῷ μεγάλῳ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς συνήλθεν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, παρόντων ἐκ τῶν μελῶν αὐτοῦ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κερκύρας κ. Μεθοδίου, τῶν Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. κ. Ἀμίλια Ἀλιβιζάτου καὶ Παναγιώτου Τρεμπέλα καὶ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῶν Θρησκευμάτων κ. Ἰωάννου Καρμίρη. Τὸ Συμβούλιον ἐνησχολήθη εἰς γενικὰ ζητήματα τῆς ἀποστολῆς του.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

Τῇ 14 ἡμέρας μηνὸς ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐπισκεψθεὶς τὴν Α. Ε. τὸν Προσβετην τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς κ. Μὰξ Βέη παρεκάλεσεν αὐτὸν ὅπως διεμνηνεύσῃ πρὸς τὴν Α. Ἐξοχότητα τὸν Πρόεδρον κ. Τρούμαν τὴν βαθεῖαν εὐγνωμοσύνην τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διὰ τὸ πρὸς τὸ Κογκρέσσον μνημειώδες καὶ ἱστορικὸν Διάγγελμα, διὰ τοῦ ὁποῖου, πέραν τῆς ὑλικῆς καὶ ἡθικῆς βηθείας πρὸς τὴν Ἑλλάδα, τοποθετοῦνται κατ' ἄξιαν οἱ ἀληθινοὶ ἐλεύθεροι θεσμοὶ καὶ ἀποκτᾶ νόημα ἡ φρικαλέα ἀνθρωποσφαγὴ τοῦ Παγκοσμίου πολέμου.

Ἡ Α. Ε. ὁ κ. Προσβετην, λίαν συγκινηθεὶς ἐπὶ τοῖς αἰσθημασι τούτοις τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἀνέλαβεν νὰ διεμνηνεύσῃ αὐτὰ πρὸς τὸν κ. Τρούμαν, ὁ δὲ παριστάμενος καὶ ἀναχωρήσας τὴν ἐπομένην κ. Πόρτερ προσέθετο, ὅτι μετ' ἰδιαιτέρας εὐχαριστήσεως θὰ μεταδώσῃ προφορικῶς καὶ ὁ ἴδιος αὐτὰ πρὸς τὸν Ἀμερικανὸν Πρόεδρον.

— Τῇ 15 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος προσελθὼν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν παρέστη εἰς τὴν ἔκτακτον αὐτῆς συνεδρίαν ἐπὶ τῇ ἐπισήμῳ ὑποδοχῇ τοῦ νέου τακτικοῦ αὐτῆς μέλους κ. Ἀλεξάνδρου Διομήδους, ὅστις, μετὰ τὸν χαιρετισμὸν τοῦ Προέδρου τῆς Ἀκαδημίας κ. Ἰωάννου Καλιτσουνάκη καὶ τὴν προσφώνησιν τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ κ. Κωνστ. Τριανταφυλλοπούλου, ὁμίλησεν ἀπὸ τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ βήματος περὶ τῶν χαρακτηριστικῶν γνωρισμάτων τῆς ἀκμῆς καὶ παρακμῆς τοῦ Βυζαντίου.

— Τῇ ἐπιούσῃ (16) ἡ Α. Μ. παρέστη ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ τοῦ ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου τελεσθέντος ἱεροῦ μνημοσύνου.

— Τῇ 18 ἡμέρας μηνὸς τὴν Α. Μ. τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ἐπισκέψθη ὁ δι' Ἀθηνῶν διελθὼν τέως ὑπουργὸς τῶν Ἀποικιῶν τῆς Μεγ. Βρετανίας κ. Emery. τῇ δὲ 28 τοῦ

αὐτοῦ μηνὸς ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ αὐτῷ ναῷ κατὰ τὸ ὑπὲρ τῶν κατὰ 1940-41 πεσόντων ὁπλιτῶν Ἀθηνῶν τελεσθέν ἱερὸν μνημοσύνον.

— Αὐθμερὸν ἡ Α. Μ. παρέστη εἰς τὴν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας ὑπὸ τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς Ἑλληνικῶν Δικαίων γενομένην ἐπ' εὐκαίρῃα τῆς Ἑθν. Ἐορτῆς τελετὴν, καθ' ἣν ὁμίλησαν ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Μιχ. Βολονάκης καὶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κερκύρας καὶ Παξῶν κ. Μεθόδιος.

— Τῇ 24 Μαρτίου ὁ Μακαριώτατος ἐδέχθη τὸν ἐξ Ἀθηνῶν διελθόντα κ. Ἀντερσον τῆς Χ. Α. Ν. συνοδευόμενον ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ἀμ. Ἀλιβιζάτου.

— Αὐθμερὸν, παραμονὴ τῆς Ἐθνικῆς εορτῆς, ἡ Α. Μ. παρέστη εἰς τὰς ἐπὶ τῇ εορτῇ τῆς Ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας τελεσθείσας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, τῇ Ἀκαδημίᾳ καὶ τῷ «Παρνασσῷ» ἐν μεγίστῃ συρροῇ ἐκλεκτοῦ κόσμου πανηγυρικῶς εορτάς.

— Ἐπὶ τῇ εορτῇ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου ἡ Α. Μ., συμπαραστατούμενη ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς Ἱεράς Συνόδου, ἐτέλεσεν ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ τὴν θείαν καὶ ἱερὰν λειτουργίαν ἐν πυκνοτάτῳ ἐκκλησιασμάτῳ, μετ' αὐτὴν δὲ προσέειπε τῆς ἐπὶ τῇ ἐθνικῇ ἐορτῇ ἐπισήμου δοξολογίας ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, τῆς Α. Υ. τοῦ Διαδόχου καὶ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῶν ὑπουργῶν, τοῦ διπλωματικοῦ σώματος καὶ πᾶσιν τῶν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἀρχῶν. Τῇ δ' ἑσπέρᾳ τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἡ Α. Μ. παρέστη εἰς τὴν ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ Σταδίῳ διοργανωθεῖσαν τελετὴν τοῦ σώματος τῶν Ἑλλήνων Ὀδηγῶν.

— Τῇ 22 ἡμέρας μηνὸς ἐξεδικάσθη ἡ ὑπόθεσις τῆς προσφυγῆς πρὸς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας κατὰ τοῦ Διατάγματος περὶ συγκλήσεως τῆς Ἱεραρχίας κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος 1946. Τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας τῇ 26 Μαρτίου ἐξέδωκε τὴν ἀπόφασίν του. δι' ἧς ἀπέρριψε τὴν γενομένην προσφυγὴν.

ΕΠΑΡΧΙΑΙ

Μητρόπολις Θήρας

Ἡ Α. Σ. ὁ Μητροπολίτης Θήρας κ. Σπυρίδων, ἐν τῇ μερίμνῃ αὐτοῦ περὶ ἐξυψώσεως τοῦ ἱεροῦ Κλήρου τῆς ἐπαρχίας του καὶ τὸνώσεως τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ ἐθνικοῦ αἰσθηματος τοῦ ποιμνίου, δι' ἐγκυκλίων ἐγγράφων καὶ προφορικῶν νουθεσιῶν ἐξῆγε τὴν ἱερότητα τῶν ὑψηλῶν καθηκόντων τῶν ἱερέων, ἠξίωσε τὴν μετ' ἄκρας προσοχῆς, ἐπιμελείας, ἀκριβείας, ἐνθουσιασμοῦ καὶ ζήλου ἐπιτέλεσιν αὐτῶν. προσέχοντες ἅμα ὅσως παρέχουσιν ἑαυτοὺς παραδείγμα ἀμέμπτου βίου, ἐπιτελῶσι δὲ τὸ ἀγιαστικὸν αὐτῶν ἔργον ἐν εὐπρέπειᾳ, εὐσημοσύνῃ καὶ παραδειγματικῇ τάξει. Ἐπίσης ἐπέστησεν ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν εἰς τοὺς ἐκ τοῦ ἐφημεριακοῦ κλήρου ἀνέχοντας τὸ δικαίωμα τῆς πνευματικῆς πατρότητος ὅπως καταβάλλουσιν ἐξαιρετικὴν προσπάθειαν νὰ ἐπιτυγχάνεται ἡ πρὸς τὴν θείαν Μετάληψιν προσέλευσις τῶν πιστῶν μετὰ τὴν προσήκουσαν ἐξιμολόγησιν.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ἀπὸ τῆς ἀναλήψεως τῶν καθηκόντων του διαπιστώσας πλήρη ἔλλειψιν πειθαρχίας ἐν ταῖς ἱεραῖς μοναῖς τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ, ἀνερχομένης εἰς τρεῖς, ἦτοι τῆς ἀνδρείας τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ, τῆς γυναικείας τοῦ ἁγ. Νικολάου καὶ τῆς ἀνδρείας τῆς Χορβωτιάσεως, ἐπεσκέφθη ἐπανειλημμένως τὰς δύο πρώτας καὶ ἀποκατέστησεν ἐντελῶς τὴν μοναστηριακὴν τάξιν, πλὴν τῆς ἐν Ἀμοργῷ τελευταίας, ἧς τὸν ἦδη ὑπὸ κατηγορίαν ἡγούμενον ἠναγκάσθη ν' ἀντικαταστήσῃ διὰ τοῦ ἱεροῦ Ἀρσενίου Τσαταλιοῦ, δι' οὗ ἡ μονὴ ἐπανέειρε τὴν ἡσυχίαν τῆς Ταίτην ἡ Α. Σ. δὲν ἠδυνήθη ἔτι νὰ ἐπισκεφθῇ δι' ἔλλειψιν συγγενικῶν.

Ἐκ παραλλήλου ἡ Α. Σ. ἐμερίμνησε συντόμως περὶ ἀνακουφίσεως τῶν ἀπύρων οἰκογενειῶν δι' ἱατρικῆς καὶ φαρμακευτικῆς περιθάλψεως καὶ παροχῆς σσυστίων μὲν εἰς ὑπερδισχίλια άτομα, γάλακτος δὲ εἰς τὰ βρέφη καὶ ἱματισμοῦ εἰς ὑπερδιακῶσια παιδιὰ, πολλάκις αὐτοπροσώπως

ἐπιστατῶν καὶ παρακολουθῶν τῆς κοινωνικῆς ταύτης προνοίας τὸ ἔργον. Ἐν ταύτῳ δὲ ἡ Α. Σ. πάσης ἐπελαμβάνετο εὐκαιρίας ὅπως ἐνισχύῃ διὰ πατριωτικῶν ὀμιλιῶν τὸ ἐθνικὸν αἶσθημα τοῦ ποιμνίου, εὐθαρσῶς πάντοτε κατὰ τὴν κατοχὴν ὑπεραμνόμενος τῶν ἀδικουμένων χριστιανῶν, ὧν μέγας ἀριθμὸς ἐσώθη ἐκ τοῦ θανάτου χάρις εἰς τὴν ἐπέμβασιν τοῦ Μητροπολίτου.

Μητρόπολις Κορινθίας.

Περὶ τὰ μέσα παρ. Φεβρουαρίου ἡ Α.Σ. ὁ Μητροπολίτης κ. Μιχαὴλ προήδρευσε συσκέψεως ἀπάντων τῶν κητημένων τῶ ὀρφιμῶν τοῦ Πνευματικίου Πατρὸς τῆς ἐπαρχίας Κορινθίας, κατ' ἣν συνεζητήθησαν διάφορα ζητήματα καὶ ἐλύθησαν ἀπορίαι σχεῖν ἔχουσαι πρὸς τὸ μυστήριον τῆς ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως.

— Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης διαπιστώσας μετὰ λύπης ὅτι ἅπαντα σχεδὸν τὰ νεκροταφεῖα τῶν ἐνοριῶν τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως ἔχουν τόσον παραμεληθῆ, ὥστε νὰ παρουσιάζουν οὐκ ὀρθὰν κατάστασιν, ἀπέλυσεν ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς ἐφημερίους καὶ τοὺς ἐνομιακοὺς ἐπιτρόπους τῶν ἱερῶν ναῶν τῆς ἐπαρχίας, δι ἧς, ἀναπτύσσων τὸ ὅπερ πάντες ἔχομεν καθήκον, νὰ περιβάλλωμεν μετὰ σεβασμοῦ καὶ εὐλαβείας τοὺς ἱεροὺς χώρους, ἔνθα ἐνταφιάζωμεν τὰ γήινα σκηνώματα τῶν οἰκείων ἡμῶν καὶ ἀπὸ ἀνθρωπιστικῆς ἐτι ἀλόφως νὰ τηρῶμεν αὐτοὺς καθαροὺς καὶ εὐπρεπισμένους, παρηγγεῖλεν ὅπως ἐπιδειξώσι τὸ προσήκον ἐνδιαφέρον διὰ τὴν τακτοποίησιν τῶν νεκροταφείων, προτρέποντες ἅμα τοὺς οἰκείους τῶν νεκρῶν ὅπως φυτεῦσιν ἀνθὴ ἐπὶ τῶν τάφων, «ὥστε τὰ νεκροταφεῖα, ἀπὸ τόπου φόβου, τρόμου, φρίκης καὶ ἀγριότητος, ὅπου εἶναι σήμερον, νὰ μεταβληθῶν εἰς χώρους ὄντως ἱεροῦς, ὅπου νὰ βασιλεύῃ ἡ καθαρὴ ἀρετὴ, ἡ τάξις καὶ ἡ εὐπρέπεια καὶ ἐπισκεπτόνται αὐτοὺς οἱ ἐπιζῶντες μετ' ἀνακουφίσεως καὶ βαθεῖας ἱκανοποίησεως ὅτι τὰ ἐπιγίαια σκηνώματα τῶν φιλιτάτων προαναπαυσασμένων ἀδελφῶν ἡμῶν τυγχάνουν ὅλης τῆς εὐλαβείας, τῆς τιμῆς καὶ τῆς προσοχῆς, τῆς ὁποίας εἶναι ἀξία ὡς κατοικητήρια γενόμενα καὶ γεννησόμενα τῆς αἰωνίας καὶ ἀθανάτου ψυχῆς».

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΚΥΠΡΟΥ

Διελθὼν δι' Ἀθηνῶν μετέβη εἰς Κύπρον ὁ ἐκ τῶν ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας ΚΠόλεως Σεβ. Μητροπολίτης Δάσκων κ. Ἰωακείμ, ὅπως, κατ' ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου αὐτῆς, συναποτελεσθῇ μετὰ τῶν δύο Μητροπολιτῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κύπρου Ἱερὰν Σύνοδον πρὸς ἐκλογὴν Μητροπολίτου τῆς ἀφ' ἱκανῶν ἐτῶν χηρεούσης ἐπαρχίας Κιτίου, ἵνα οὕτω διευκολυνθῇ ἡ ἐκλογή Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου.

ΡΩΜΑΪΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Κατ' ἀνταπόκρισιν ἐκ Ρώμης πρὸς τὸ λονδίνειον καθολικὸν «Tablet», εὐρυτάτη ἀντικληρικὴ προπαγάνδα ἐξακολουθεῖ ἀσκουμένη ἐν Ἰταλίᾳ, τὴν ὁποίαν ἡ Α. Α. ὁ Πάπας ἐν λόγῳ του πρὸς πολυάριθμα πλήθη τελευτώντος τοῦ παρελθόντος Δεκεμβρίου δρυμύτητα ἐπέκρινε. Τὴν προπαγάνδα ταύτην ἴσκει τὸ ἑβδομαδιαῖον φύλλον «Don Basilio», τὸ ὁποῖον ἔσπευσε νὰ καταδικάσῃ ἡ Ἁγία Ἐδρα, δι' ἐδικῆς ἀποφάσεως ἀφορίσασα πάντας τοῦ συνεργάτας του καὶ διακηρύξασα ὡς ἐνόχους σοβαροῦ ἁμαρτήματος πάντας τοὺς πωλητὰς, ἀγοραστὰς καὶ ἀναγνώστὰς τοῦ φύλλου. Τὸ μέτρον ὅμως τοῦτο ἔσχεν ἀντίθετα ὄλως ἀποτελέσματα, διότι ἀμέσως ἡ εἰς 150.000 κυκλοφορία του ἀνήλθεν εἰς 250.000 φύλλα. Ἐκ τῶν 400 ἐφημεριδοπωλῶν τῆς Ρώμης, τρεῖς μόνον ἠρνήθησαν νὰ πωλῶσι τὸ φύλλον, ἔνεκα τῶν ὑπὸ τῆς ὀργανώσεως τοῦ τύπου ληφθέντων δραστηριωτάτων μέτρων, συνεπεῖα τῶν ὁποίων οἱ πωλητὰι ἠρνήθησαν τὴν διάθεσιν καὶ πασῶν τῶν λοιπῶν ἐφημεριδῶν, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἐπωλεῖτο καὶ τὸ «Don Basilio». Ἐπὶ πλέον, ἅμα τῇ καταδικῇ τοῦ φύλλου, ἐνεφανίσθη νέον ἑβδομαδιαῖον τῶν αὐτῶν φρονημάτων ὑπὸ τὸν τίτλον «Il Mercante», τὸ ὁποῖον ἀμέσως κατεσχέθη ὑπὸ τῶν Ἰταλικῶν ἀρχῶν ὡς προσβλητικὸν τῶν δημοσίων ἠθῶν.

Ὁ ἀνταποκριτὴς ἀποδίδει τὴν ἔντασιν ταύτην τῆς ἀντικληρικῆς κινήσεως εἰς τὴν Μόσχαν, συνδυάζων

αὐτὴν πρὸς τὴν συγχρόνως ἐνισχυθεῖσαν ἀντιθηρησκευτικὴν κίνησιν ἐν τῇ Σοβιετικῇ Ἐνώσει.

Ἀντικληρικὴ κίνησις σημειοῦται καὶ ἐν Οὐγγαρίᾳ, ἔνθα ὅμως διεξάγεται αὐτὴ ὑπουλότερον, καὶ διὰ τοῦτο ἡ Ἁγία Ἐδρα ἐπέστησεν εἰς τοῦτο ἰδιάζουσαν τὴν προσοχὴν τοῦ οὐγγρικοῦ ρωμαιοκαθολικοῦ κλήρου. Εἰς αὐτὴν ἀποδίδεται καὶ ἡ ἄρνησις ἀδείας πρὸς μετὰβασιν εἰς Ρουμανίαν εἰς τὸν Σεβ. Ο' Hara, ἀμερικανὸν Ἐπίσκοπον τῆς Savanna, ἥδη διορισθέντα ὑπὸ τῆς Ἁγίας Ἐδρας ὡς Παπικὸν ἀντιπρόσωπον ἐν Ρουμανίᾳ. Τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο κρίνεται ὡς ἀπόδειξις τοῦ ὅτι αἱ μεταξὺ τῆς Ἁγίας Ἐδρας καὶ τῆς Ρουμανίας σχέσεις δὲν εἶνε ἀκόμη ἱκανοποιητικαί. Οἱ ρωμαϊκοὶ κύκλοι πιστεύουν ὅτι ὁ ἀθεϊστικὸς καὶ ἀντικαθολικὸς οὗτος ἀγὼν διεξάγεται ἐπὶ τοῦ ὕλιστικοῦ μαρξικοῦ σχεδίου κατὰ σύστημα ἐφαρμοζόμενον ἐναντίον τοῦ Βατικανοῦ καὶ τῶν ἰταλῶν Ρωμαιοκαθολικῶν.

Καθ' ἃ ἀνέγραψεν ἡ «Liberté» τοῦ Fribourg, ὁ Ἰταλὸς πρωθυπουργὸς εἰδοποίησε τὸ Βατικανόν, ὅτι ὑπὸ τὰς παρούσας συνθηκὰς αἱ ἰταλικά ἀρχαὶ δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ θέσουν τέρμα εἰς τὸν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας πόλεμον, προσέθηκεν ὅμως ὅτι νέος νόμος ἀπαγορεύων πᾶν πορνογραφικὸν ἢ βωμολόχον δημοσίωμα παρασκευάζεται, τὸ μόνον δὲ ὅπερ δύνανται νὰ πράξῃ ἡ κυβερνησις μέχρι τῆς ψηφίσεως του εἶνε ἡ διὰ τῆς ἀτυνομίας κατάσχεσις τῶν φύλλων τῶν ἀντικληρικῶν ἐφημεριδῶν.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΣΜΟΣ

Ἡ Α. Σ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντερβούριας λαβὼν γνῶσιν ὅτι ἐβραϊσπαῖδες, μερίμνη ἐδικῆς ὀργανώσεως ἐμύροντες ἄνευ τῶν γονέων τῶν ἄσουλων ἐν Ἀγγλίᾳ διὰ τοποθετήσεως παρὰ διαφόρους ἀγγλικαῖς οἰκογενεῖαι, ἐβαπτίζοντο ἄνευ τῆς συγκαταθεσεως τῶν ἀποτῶν γονέων τῶν, ἀπέλυσε πρὸς τοὺς ἐφημερίους ποιμαντορικὴν καθοδήγησιν ὅπως μὴ προβαίνωσιν εἰς τοιοῦτο διάβημα πρὶν ἢ εἰδοποιήσωσι περὶ τῆς ἐμφανιζομένης περιπτώσεως βαπτισματος τὸν Πρόεδρον τῆς εἰρημῆνης ὀργανώσεως λόρδον Gorell.

— Τελευτώντος τοῦ παρ. Ἰανουαρίου ἐτελεύτησεν ὑπερογδοκοντοῦτης ὁ ἰδιοκτῆτης καὶ ἐκδότης τῶν παιωνύσιων λονδίνειων «Ἐκκλησιαστικῶν Καιρῶν» (Church Times) Frederick Bernard Palmer. Ὁ μεταστάς ὑπῆρξε διαπρεπὴς ἐκκλησιαστικὸς δημοσιογράφος καὶ κρατερός ἀγωνιστὴς ὑπὲρ τῶν ὑγιῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

† *Μητροπολίτου Κορινθίας Μιχαὴλ*, Ὁ Ἱερεὺς, ἦτο ἡ ἐσωτερικὴ ζωὴ καὶ τὸ διδακτικόν, ἀγιαστικὸν καὶ ποιμαντορικὸν τοῦ ἔργου. Ἐκδόσις Β'. Ἀθῆναι 1146.

Τοῦ αὐτοῦ, Θρησκεία καὶ δ. ἀνομιῶν. Κόρινθος 1945.

Τοῦ αὐτοῦ, Ἡ ἱστορία τοῦ Χριστοῦ. Γιά μικρὰ παιδιὰ.

Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς M. Mackenzie. Ἀθῆναι 1945.

Σύλλογος πρὸς διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων: Ἡ

Ἑλλάς καὶ ὁ ἑλληνικὸς πολιτισμὸς ὡς σὺνταρτήσεως οἰκο-

νομικῆς διεξόδου ὑπὸ *Σπυρ. Ν. Μαρινάτου*, τακτικοῦ

Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ἀθῆναι 1946.

Σύνδεσμος Ἑλλήνων Βιομητῶν: Ὑπόμνημα πρὸς τὴν

Α. Ε. τὸν Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως κ. Κωνσταντῖνον

Τσαλδάρην. Ἀθῆναι 1946.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἐπιστολαί, ἄρθρα, βιβλία, περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδες ἐπ' ἀνταλλαγῇ: Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Ἐκκλησίας», Ὀδὸς Μοσχονησίαν 12Α Ἀθῆνας 8. [Τηλέφ. 82,219].

Συνδρομαὶ καὶ ἐμβάσματα διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς: Πρὸς τὸν Διαχειριστὴν τοῦ Περιοδικοῦ «Ἐκκλησίας», Ἀθῆνας (Κ), Ὀδὸς Φιλοθέης 19.

Ὁδὸς αἰτήσις πρὸς ἔγγραφὴν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἂν δὲν συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς.

Ἡ ἐπὶ πλέον καθυστέρησις τῶν συνδρομῶν θὰ συνεπαγάγῃ τὴν διακοπὴν τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου.

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται, δέον δὲ νὰ ἦνε

ευαγάγνωστα και γεγραμμένα επί της μιάς μόνον δ-φωας τού χάρτου.

Ι. Μητρόπολην Σισανίου και Σιατίσης τὸ ζητηθέν φύλλον 5-6 ἐστάλη.—**Πανος. Ἀρχιμ. Εὐστάθιον Εὐσταθόπουλον** Πάτρας, **Αἰδεσιμωτάτους** Πέτρον Αὐγουστιδην Ν. Μουδανιά Θεσσαλονίκης, **Ἀθανάσιον Χριστόπουλον** Παύλιανη Φωκίδος, **Δημήτριον Δελλήν** Μετολίμ Κορινθίας, **Μάρκον Μαλλιόρον** Ἀγιοσπίλιον : αἱ διευθύνσεις σας ἐτακτοποιήθησαν.—**Αἰδ. Νικόλαον Κατσιμήτρον** Σαραντάπορον ἢ διευθύνσεις σας ἐτακτοποιήθη τὸ φύλλον 9-10 ἐστάλη εἰς Λαμίαν.—**Αἰδ. Φώτιον Παναγιωτάκη** Ἐπισκοπὴν Ἡρακλείου ἢ διευθύνσεις σας ἐτακτοποιήθη τὰ ζητηθέντα φύλλα δὲν εἶνε δυνατόν νὰ σὰς ἀποσταλοῦν, ἐφ' ὅσον ἐστάλησαν κανονικῶς.—**Ἰερὸν Μονὴν Παντοκράτορος** Ἀγγελόκαστρον οἱ ζητηθέντες τόμοι τῆς «Ἐκκλησίας» δὲν ὑπάρχουν, πλὴν τῶν κατὰ τὸ 1945 καὶ 1946 ἐκδοθέντων, διὰ τούτους ὁποίους δέον νὰ ἀποσταλοῦν δρχ. 15.000. Ἡ συνδρομὴ τῆς Μονῆς σας ὠρίσθη ὑπὸ τῆς διεύθυνσεως Ἱ. Μητροπόλεως εἰς δρχ. 15.000.—**Αἰδ. Ἰωάννην Στρατογιαννάκον** Χάνια Γυθείου ἢ διευθύνσεις σας ἐτακτοποιήθη τὰ ζητηθέντα τεύχη δὲν ὑπάρχουν.—**Αἰδ. Διονύσιον Πετρήν** Λαριῶνα Λέσβου ἢ διευθύνσεις σας ἐτακτοποιήθη.—**Αἰδ. Στυλιανὸν Καλογεράκη** Ἅγιον Ἰωάννην Ἀμαρίου τὸ παραγγελθὲν βιβλίον σὰς ἐστάλη, τὸ ἀντίτιμον ἐλήφθη.—**Αἰδ. Ἀθανάσιον Χριστόπουλον** Παύλιανην παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς σημειώσετε σαφέστερον ποῖα φύλλα τίνος ἔτους ἐπιθυμεῖτε νὰ σὰς ἀποσταλοῦν πάντως ἐπὶ καταβολὴ τοῦ ἀντιτίμου τῶν τῶ ἐπ' ὄνοματί σας φύλλον ἀνεκαθὲν σὰς στέλλεται τακτικώτατα.—**Σεβ. Μητροπολίτην Τυρολόης καὶ Σερωνίου Χρυσόστομον** Θεσσαλονίκην πάντα τὰ ἀπὸ τοῦ 1945 ἐκδοθέντα φύλλα σὰς ἐστάλησαν.—**Αἰδ. Α. Γ. Σιακάρα**ν Αακκίαν Βασιλικῶν ἢ διευθύνσεις περὶ τῆς ὁποίας ἐζητήσατε πληροφορίας εἶνε ὁδὸς Πειραιῶς ἀρ. 8.—**Ἰερὸν ναὸν ἁγ. Νικολέου** Θέσμης Θεσσαλονίκης ἐπιταγὴ δρχ. 20.000 ἐλήφθη παρακαλοῦμεν γνωρίσατέ μας τὸν λόγον τῆς ἀποστολῆς τῶν.—**Κον Γ. Ἀνδρέσπουλον** Χώμορη Ναυπακτίας παρακαλοῦμεν γνωρίσατέ μας τὸν λόγον τῆς ἀποστολῆς τῶν 10.000 δραχμῶν.—**Κον Χαράλαμπον Παπαβασιλεικίδην**, δημοδιδάσκαλον Ἡρακλείας Σερῶν ἐλήφθησαν 6.000 δρχ. ἄνευ δηλώσεως τοῦ λόγου τῆς ἀποστολῆς.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες ἐμβάσματα διὰ ταχυδρομ. ἐπιταγῆς νὰ ἀναγράφουν ὀπισθεν αὐτῆς τὸν ὀνοματὸν τῆς ἀποστολῆς καὶ νὰ τὰ ἀπευθύνουν πρὸς τὸν Διαχειριστὴν τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία» Φιλοθέης 19.

Πᾶσα μεταβολὴ διευθύνσεως δέον νὰ μᾶς ἀνακοινωθῆται ἁμέσως, σημειομένη ἀπαραιτήτως τῆς θέσεως, ἐξ ἧς ἢ μεταθέσει. Ἄνευ τῆς σημειώσεως ταύτης ἀποβαίνει ἀδύνατος ἢ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς τὴν νέαν διεύθυνσιν.

= Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α =

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Προκειμένου ἵνα ἀνακηρύξωμεν ὑποψήφιον διὰ τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς οργανικῆς θέσεως ἐνὸς ἡμερηίου τοῦ ἐν Πειραιεὶ Ἱ. ναοῦ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς Νέας Καλλιπόλεως, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν καὶ ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν κειμένων Νόμων ἀπαιτούμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Ἀθῆναις τῆ 16 Μαρτίου Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
† Ὁ Ἀθηνῶν Δαμασκηνὸς

Ἱ. Μητρόπολις Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνάδειξιν ὑποψηφίον πρὸς ἐκλογὴν ἡμερηίου τοῦ ἐνοριακοῦ ἱεροῦ ναοῦ Ἁγίας Παρασκευῆς Κυπαρισίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν τακτικοῦ ἡμερηίου, ὅπως

ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκηρύξεως ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά, προκειμένου νὰ ἀνακηρύξωμεν αὐτοὺς ὑποψηφίους ἡμερηίους τοῦ ἐν λόγῳ ἐνοριακοῦ ἱεροῦ ναοῦ. Ἐν Ναυπακτίῳ τῆ 1η Φεβρουαρίου 1947.

Ὁ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας Χριστοφῶρος

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ Τ.Α.Κ.Ε.

Ἡ εἰσπράξις τῶν συνδρομῶν τῶν Ἱ. ναῶν ὑπὲρ τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία» ἐνεργεῖται κατὰ τὸν Νόμον 220)40 ὑπὸ τῶν κατὰ τόπους ΤΑΚΕ οὐχὶ δι' ἰδιαιτέρων διπλοτύπων τοῦ περιοδικοῦ τούτου, ἀλλὰ δι' ἐκείνων διὰ τῶν ὁποίων εἰσπράττονται οἱ πόροι τοῦ ΤΑΚΕ.

Αἱ εἰσπράξεις αὗται ἐκ συνδρομῶν πρέπει νὰ μεταφῶρονται εἰς εἰδικὴν στήλην τῶν μηνιαίων Καταστάσεων εἰσπράξεων τῶν Τοπικῶν ΤΑΚΕ τῶν ὑποβαλλομένων εἰς τὸ Κεντρικὸν (ΤΑΚΕ), ὅπῃθεν θὰ ἀποδίδονται εἰς τὸ Περιοδικόν.

(Ἐκ τῆς Διευθύνσεως τοῦ ΤΑΚΕ)

ΔΙΑ ΤΑ ΕΚΚΛΗΣ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ ΤΩΝ ΝΑΩΝ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Συντελεσθέντος τοῦ καθορισμοῦ τῶν συνδρομῶν τῶν ἱερῶν ναῶν τῶν ἐπαρχιῶν, παρακαλοῦνται θερμῶς τὰ Ἐκκλησιαστικά Συμβούλια αὐτῶν ὅπως, συνηνοσούμενα μετὰ τῶν Μητροπολιτικῶν Γραφείων, σπεύσωσι τὸ ταχύτερον νὰ καταβάλωσιν αὐτὰς εἰς τὰ Τοπικά ΤΑΚΕ ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου.

ΔΙΑ ΤΑ ΕΚΚΛΗΣ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ

Παρακαλοῦνται τὰ Ἐκκλησιαστικά Συμβούλια τῶν ναῶν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Περιχώρων, ὅπως καταθέσωσιν εἰς τὸ ΤΑΚΕ τὴν συνδρομὴν τῶν ὑπὲρ τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία», ὡς εἰδοποιήθησαν παρὰ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἰδιωτῶν	Δρχ.	12.000
Φοιτητῶν καὶ σπουδαστῶν Ἱερατικῶν		
Σχολῶν		6.000
Ἐξωτερικοῦ	Δολλ.	6
Τιμὴ ἐκάστου φύλλου	Δρχ.	1.000
Προκηρύξεις ἐκλογῆς ἱερῶν :		
1) διὰ μόνην θέσιν		5.000
2) διὰ πλείονας τῆς μιάς ἐκάστη πρὸς δραχμᾶς		3.000

Ὁδδεμίᾳ Προκηρύξει θὰ δημοσιεύεται μὴ συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου αὐτῆς.
Αἱ συνδρομαὶ προκαταβάλλονται.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,”

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΠΩΠΤΕΥΟΝΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ
† Ὁ Ὑδρας-Σπετσῶν-Αἰγίνης ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ
† Ὁ Ἐδέσσης-Πέλλης ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου, Ἀκαδημαϊκός

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΦΥΤΡΑΚΗΣ

Υφηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ : Π. Σ. ΜΑΝΩΛΕΩΣΗΣ

Ἐν Ἀθῆναις τόποις «Φοῖνικες», Λεοννάτου 4